

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

DIALOG

OTÁZKY * ODPOVĚDI

KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 381

PROSINEC 2024

ROČNÍK 35

ŠÍŘENÍ VÍTANO

V sobotu 16. listopadu proběhlo mimořádné zasedání Ústředního výboru Komunistické strany Čech a Moravy věnované parlamentním volbám v příštím roce.

Z předložených variant byla 69 hlasy pro, zvolena varianta třetí, v níž se strana rozhodla, podpořit své členy na kandidátních listinách hnutí „STAČILO!“.

I když nebyla diskuse nijak zvláště bouřlivá, přesto řada vystupujících kritizovala nedostatek informací osvětlujících právě variantu třetí. Možná i proto, pro první variantu (KSČM samostatně s nezávislými kandidáty – odborníky) hlasovalo 8 členů ústředního výboru.

Řada diskutujících, včetně úvodního slova předsedkyně ústředního výboru Kateřiny Konečné, argumento-

vala ve prospěch třetí varianty tím, že volič, na základě předcházejících euro a krajských voleb, přijme příznivěji hnutí, v němž má větší možnost výběru a nemusí se jednoznačně přihlásit ke komunistické straně.

K zasedání ústředního výboru

Je důležité zdůraznit, že tato skutečnost je sice přechodná, slouží však především k „rozhybání“ aktivní politické práce v okresech a v krajích.

Positivní odraz v předcházejících, relativně úspěšných voleb, ukázal, že komunisté, byť v hávu „STAČILO!“, byli najednou slyšet a vidět. Veřejnost na to reagovala pozitivně, i když je to především zásluhou předsedkyně Kateřiny Konečné.

Práce je matkou pokroku a mír je základním předpokladem, aby lidé mohli pracovat, klidně a svobodně žít. V míru nepláčou ženy, rodí se a smejí děti, lidi se mají rádi, pomáhají si a chovají se k sobě slušně. Také proto Redakce Dialogu přeje všem lidem dobré vůle do nového roku 2025, roku 80. výročí vítězství nad fašismem, především život v míru, pevné zdraví, oddanost přátel a rodinné štěstí. Všechno nejlepší!

Přijetím třetí varianty však nezanikla podstata KSČM jako politického subjektu, který se musí, i v rámci „koalice“, jednoznačně programově profilovat. Svěprávnost strany nevylučuje, i podle Stanov, spolupráci s jinými politickými subjekty v rámci programového průniku.

Na zasedání bylo jasně deklarováno, že se nehodláme přejmenovat, že zůstaneme komunisty. Ostatně i podle vyjádření redakční rady DIALOGU, jsme jedinou, současnou, českou politickou stranou, která je schopna vědecky definovat třídy i nám dnešní buržoazii skrytě vnucovaný třídní boj.

Jiří Horák

Možnosti a rizika hnutí „STAČILO!“ pro KSČM v roce 2025

Ústřední výbor KSČM na svém 11. zasedání 16. listopadu 2024 doporučil třetí variantu postupu k volbám do poslanecké sněmovny v roce 2025 a spojení KSČM s nově vzniklým levicovým hnutím „STAČILO!“. Toto rozhodnutí je bezesporu přelomové. Znamená, že komunisté nebudou v příštím roce kandidovat na kandidátkách své strany, ale v rámci širokého lidového hnutí za změnu politiky ve prospěch občanů ČR.

Toto rozhodnutí přijímá Komunistická strana Čech a Moravy ve chvíli, kdy je přesvědčena, že takovéto spojení vlasteneckých sil umožní překonat krizovou situaci ve státě a posunout společnost ke spravedlivějšímu uspořádání parlamentní moci ve prospěch většiny, která vytváří společenské hodnoty a usiluje o lepší život.

Předpokládáme, že takové spojení umožní ovlivnit základní politickou tendenci v PSP ČR směrem k zlepšení politického vývoje v ekonomice, sociální oblasti, společensko kulturních aktivitách a života celé společnosti. Zároveň v době, kdy lidstvu hrozí vinou sjednoceného Západu třetí světová válka, je sjednocení všech protiválečných sil společenskou povinností.

Východisko je o to zajímavější, oč oprávněnější se dnes zdá být historic-

ká zkušenost komunistického hnutí, že budoucí druhý pokus o budování základů socialismu bude muset být opřen mnohem výrazněji o podporu různých společenských proudů, které sice uznají dominantní postavení komunistických argumentů, ale ponechají si v mnohém autonomii vlastních postojů.

Jaký je charakter hnutí „STAČILO!“ a kdo jsou naši spojenci?

Máme-li soudit podle posledních voleb do Evropského parlamentu a krajských zastupitelstev, jedná se o politické strany, ale i veřejně známé osobnosti, jako například Česká strana národně sociální, Spojení demokraté – Sdružení nezávislých (bývalí Evropští demokraté), Jana Turoňová, Daniel Sterzik či Jan Skalický. Další politické subjekty se přihlásily ke „STAČILO!“ v krajských volbách. Jsou to strany a osobnosti od výrazně levicových po konzervativně středové.

Dle Stanov nově založeného hnutí „STAČILO!“, založeného 10. října 2024, jsou členy Přípravného výboru hnutí Daniel Sterzik (jako předseda výboru), Petr Karola, Zdeněk Jandajsek a Pavlína Procházková. Do zvolení Republikového sněmu a Předsednictva STAČILO! vykonává pravomoci těchto orgánů Přípravný výbor. Volby do těchto orgánů z kandidátů navržených plnoprávnými členy hnutí

(kteří nemohou dle zákona být současně členy jiného hnutí či strany, tedy ani KSČM) musí proběhnout do 6 měsíců od založení hnutí, to je do 10. dubna 2025.

Program hnutí dle jeho Stanov tvoří šest základních bodů:

1. Mírová politika (účast Armády ČR za hranicemi ČR pouze na základě mandátu OSN).
2. Suverenita (rozhodování o zásadních otázkách formou referend).
3. Sociální stát (zachování dostupnosti školství, zdravotnictví a sociálního systému).
4. Ekonomika pro lidi (změna daňového systému ve prospěch všech skupin obyvatel, ne jen těch nejbohatších).
5. Soběstačnost (ve všech oblastech hospodářství).
6. Dostupnost bydlení jako lidské právo.

Z výše uvedených faktů plyne, že naši spojenci v hnutí „STAČILO!“ nejsou především personálně jasně vyprofilovaní. Uvedená jména jsou z poloviny neznámá a z druhé přináší řadu otazníků nad jejich minulou politickou orientací.

Samotný program sice směřuje pro nás správným směrem, ale stejně tak lze ten samý program uchopit směrem sociálně demokratickým či dokonce pravicovým.

(Pokračování na s. 22)

Návrat k vědeckým pramenům revoluční teorie a praxe (12)

Na otázky Dialogu odpovídá RSDr. František Ledvina

Františku, jistě jsi zaznamenal, že pojem odcizení, chápán v sociálním slova smyslu, se stal takřikající módou sezóny.

Hlavně letos u příležitosti stého výročí úmrtí spisovatele Franze Kafky, který je často vnímán díky svému dílu i životnímu osudu jako jakýsi symbol odcizení. V rámci tohoto výročí jsem zhlédl výstavu, divadelní představení i televizní pořad, v nichž bylo odcizení ústředním tématem. Myslel jsem si, že mi zde, zvláště díky bývalým přednáškám profesora Goldstückerera na Filozofické fakultě v Praze, který se tímto tématem ve spojení s Franzem Kafkou také zabýval, nemůže nic překvapit. Mýlil jsem se. Řečeno se špetkou absurdity: odcizil jsem se odcizení. Můžu tě proto jako filozofa přátelsky požádat, abys mě pomohl vyvézt, obrazně vyjádřeno, ze spleťtých chodeb Kafkova Zámku?

Pokud máš ke mně důvěru, pokusím se o to. Odcizení je předně právní pojem. Tím se tady zabývat nebudeme, lezli bychom do zelí právníkům. Odcizení je ale i filozofický a psychologický pojem vyjadřující společenský vztah, v němž ztrácíme něco, co jsme považovali za své a osvojili si to; ztrátu pak vnímáme jako újmu. Tento vztah má tři vrstvy. Sociálně ekonomickou, v níž k této ztrátě dochází. Gnozeologickou, v níž si ji uvědomujeme i s jejími důsledky. A psychologickou, v níž ji prožíváme svými emocemi, které někdy člověka hodně tíží.

Jelikož základem života člověka, jeho existence, je především práce, proto odcizení se nejzávažněji projevuje právě ruku v ruce s ní. Marx se tím zabýval v Ekonomicko-filozofických rukopisech vydaných v roce 1844. Ještě před jejich napsáním však věnoval pozornost doznávajícímu manu-fakturní výrobě, ve které se dělník podílel svou prací převážně na celém výrobku, a proto jej mohl považovat za svůj výtvar. Tento výtvar mu byl vlastníkem manufaktury odnímán a dělník se tak stával vlast-níkovým zotročeným prostředkem.

To řemeslník před existencí manufaktury neznal; prodával a směňoval svůj výrobek za své životní prostředky. Jenže se zánikem manufaktur a vznikem továren počala převažovat strojová a sériová výroba, ve které se již dělník podílel na stále menší části celého výrobního procesu, takže konečný produkt, který mnohdy ani neviděl, nemohl již považovat za svůj vý-

tvor. Marx to záhy pochopil, a proto se již ke vztahu člověka a výrobku nevracel.

Ale k odcizení se neobrátí zády?

Naopak v Rukopisech k němu nalezl klíč. Je ukryt v práci, která povznesla člověka z živočišné říše a rozhodujícím způsobem přispěla k rozvinutí jeho schopnosti i k jeho zespolečenštění, učinila ho pánem přírody. Stala se první potřebou člověka, protože umožnila jeho existenci. Osvojil si ji a osvojuje po celý život; stala se mu vlastní. Přináší mu nejen prostředky k životu, ale i pocit uspokojení. Hlavně díky jí se rozvíjí, realizuje se, vřazuje do společnosti. Za svůj již nepovažuje konečný produkt, ale osvojuje si profesi, firmu, v níž pracuje, její značku, pracovní kolektiv, v němž je zařazen a podobně.

O odcizení

Jestliže mu takovouto práci někdo nebo něco zoškliví či má pocit, že se v ní nerozvíjí, nemůže uplatnit své schopnosti nebo ho z ní vyhadzuje, odcizuje se jí, začíná se cítit méněcenný, frustruje. Je ale otázkou, zda soudobý námezdní dělník či manažer, měnící několikrát za život zaměstnání i obor, si práci opravdu osvojuje? Často si osvojuje spíš její manýry a vlastní, řekněme tvořivý charakter práce se mu odcizuje. Geniálně to vyjádřil v několika svých filmech Chaplin, které groteskně přibližují počátky nebývalého industriálního rozmachu v USA.

Není však pojem odcizení obsaženější, než aby se týkal nezřídka jen práce ve výrobním procesu, soudím-li i podle umělecké produkce, o níž jsem se v úvodu zmínil?

Příčiny a projevy odcizení mohou být různé. Člověku se může odcizit vše, co si dosud svým přičiněním, konečkonců prací, osvojil z přírody. Osvojením si přírody se stal člověkem. Avšak zároveň se od ní vzdaloval, odcizoval se jí. Tím, že byl stále více závislý na svých produktech a méně na přírodě samotné. Výrazem toho je často nešetrný, dokonce přezíravý, a ve svých důsledcích člověku škodlivý vztah k přírodě. Čím více nad přírodou člověk „vítězí“, tím více s ní prohrává. Engels to vyjádřil slovy, že „každé takové vítězství nám příroda škaredě oplátí“. Celé generace budou muset odcizení se přírodě napravovat, mají-li přežít.

Není ovšem odcizení zejména sociální problém?

Nesporně je. Čím se člověk stává nezávislejší na přírodním prostředí, tím je závislejší na prostředí společenském.

Podle Marxe „člověk je souhrn společenských vztahů“. Také tyto vztahy prožívá jako vztahy k něčemu svému, což se mu může časem odcizovat. Manželé se někdy odcizují navzájem, protože si nemají už co říci. Rodičům a prarodičům se často odcizují děti a vnoučata začínající žít vlastním životem. Občanům se odcizuje obec, která jim v rozporu s předvolebními sliby nevytváří dobré podmínky k životu. Voličům se odcizují strany, které již nehájí jejich zájmy. Členům stran se odcizují mnozí straníční funkcionáři, kteří přestali vnímat problémy těchto členů a začali se „vznášet v oblacích“.

I socialismus se lidem postupně odcizil, protože se v něm „zabydlel“ formalismus a převládla byrokracie, které přispěly k jeho pádu u nás i v Evropě. Polistopadoví vítězové nemohli uvěřit, jak snadno se uskutečnil přechod ke kapitalismu. Spousta lidí tehdy po neblahých zkušenostech s formalismem a byrokracií přijala demokracii za svou. Když ale začala být demokracie deformována, postupně se od ní odklánějí, odcizuje se jim. Podobně se lidem odcizuje stát, který se k nim chová jako k přítěži. A neza-staví-li se „bruselizace“ a migrace, začne se jim odcizovat i Evropa.

Odcizení hrozí také komunistické straně. Odcizuje se svým cílům i teoretickým základům, z nichž se zrodila. A nyní na ni číhá nebezpečí, že se odcizí sama sobě, nedokáže-li uhájit svou vlastní identitu například v nově se rodících seskupeních a koalicích.

Napadá mi teď, když jsi vzpomněl komunistickou stranu a její teoretické základy, k nimž patří i Ekonomicko-filozofické rukopisy, o nichž zde byla také řeč, jak je mohl napsat šestadvacetiletý Karel Marx, počítám-li dobře? Mladík bez větších životních zkušeností formuloval problém, který dodnes nenechá spát myslitele i umělce na celém světě.

Marx neučinil nic víc a nic míň, než položil základy k materialistickému chápání odcizení. Tím udělal zásadní krok oproti svým předchůdcům včetně německého filozofa Hegela, který v řešení daného problému dospěl nejdál, avšak nepřekročil svůj idealistický stín. Kromě filozofie a většiny humanitních věd, z uměleckého hlediska, se odcizení výrazně promítlo do tvorby spisovatelů Franze Kafky, George Orwella, Samuela Becketta i jiných literátů, dramatiků, výtvarníků, hudebníků a filmařů, jejichž následovníci se k němu dosud vrací.

Někteří možná podléhají módním vlivům, ale pro jiné to může být závažné

osobní i společenské téma, k němuž považují za nutné se po svém, uměleckými prostředky, vyjádřit. Více či méně vědomě a citem, prostřednictvím svého talentu, pochopili, že aniž si to člověk někdy uvědomuje, prožívá každodenně v nejrůznějších podobách odcizení. Odráží se to v pocitu jeho bezmocnosti a ve frustraci. Omezuje to jeho schopnosti i vůli. A ve svých důsledcích to škodí nejen jemu, ale také společnosti. UVědomit by si to měl třeba ten, kdo se považuje takzvaně za hlavu rodiny nebo vede pracovní tým či jakékoli jiné lidské společenství. Měl by napomáhat k předcházení zmíněných pocitů u jedince, k jejich utlumení. Umět ho motivovat a snažit se o vytváření takových

vztahů, aby je považoval za své. V tom spočívá rozdíl mezi komandováním a vedením. To první člověka potlačuje, druhé ho podněcuje. Vedení působí především na rozum.

Přitom se ale musí vyvarovat, aby nezbuzovalo negativní emoce. Vedení působí příkladem a vzbuzuje pozitivní emoce tehdy, když se neprotiví rozumu. Tyto zásady bývalá KSČ leckdy podcenila, a také proto ztratila ve společnosti důvěru, autoritu i vedoucí úlohu, k níž se hlásila.

Tedy odcizení je i politický problém?

Odcizení je nejen politický, ale společenský problém vůbec. Stojí za velkým množstvím sebevražd a zločinů, za alkoholismem i drogovou závislostí, rozpa-

dem rodin i státních útvarů. Příčiny toho nebývají převážně biologické či ideové, ale sociální. Psychologie může tyto příčiny chápat, pojmenovat je, ale nikoli odstranit. To může jen politika. Ovšem taková, která sama příčiny k odcizení nevytváří. Předpoklady k takové politice nabízí marxismus.

Marxismus? Spisy klasiků, které dnes již samotnou tloušťkou odrazují hlavně mladé lidi, byť i levicově smýšlející, aby se do nich ponořili?

Marxismus nejsou jen tlusté spisy klasiků, ale především materialistické a dialektické chápání přírody, společnosti i myšlení, které je v nich obsaženo.

(Pokračování příště)

Připravil **Stanislav Zeman**

(Vyšlo v Dialogu v listopadu 2014 k 25. výročí Listopadové kontrarevoluce)

Bezprecedentní zradou nazval gorbačovskou „perestrojku“ filozof, sociolog a matematik profesor Alexandr Zinovjev.

Za Brežněva byl přinucen emigrovat do Spolkové republiky Německo. Stal se laureátem jedné z nejprestižnějších cen Evropské unie (porazil tehdy našeho Schönfelda, Pavla Tigrida) za práci, v níž ironizoval „světlé zítřky komunismu“.

Jeho život se podobá zázračnému příběhu, který známe ze Svatého písma, kdy se židovský Šavel přeměnil v křesťanského Pavla, pronásledovatele prvních křesťanů, v zakladatele jejich pozemského království, církve římskokatolické. A Zinovjev se účastnil bojů ve Velké vlastenecké válce, když se do armády přihlásil z pracovního tábora, kam se dostal pro přípravu atentátu na Stalina. A vrátil se, vystaven vždy v prvních řadách největším nebezpečím, s mnoha vyznamenáními za statečnost.

Vyučoval na univerzitě v Leningradě, s opozičností proti Moskvě se dostal do potíží, zařadil se k „disidentům“. V Západním Německu pak musel dokazovat, že jeho emigrace je politická a činil se, jak mohl. Do chvíle, kdy zjistil, že Sovětský svaz se ocitl ve smrtelném nebezpečí gorbačovskou perestrojkou, kterou výstižně nazval „katastrojka“. Stal se úhlavním nepřítelem „gorbačovštiny“.

Ten, kdo kdysi připravoval atentát na Stalina, jej nyní hájil. Pochopil totiž, že o to, aby Rusko, které nadevše miloval, se stalo světovou velmocí, se mimořádně zasloužil právě Josif Vissarionovič Stalin. Studie, které věnoval tomuto tématu, jsou žel u nás nedostupné. Kupodivu, ani ideologové KSČM, kteří se chlubí znalostmi kdejakých zplodin „vědeckých“ prací vydávaných v USA a na Západě, o něm mlčí. A přitom by stačilo – k po-

chopení příčin mocenského převratu, který se odehrál na přelomu minulého a současného století – zpřístupnit naši veřejnosti (aspoň té, která se hlásí k levici) to, co o tom všem napsal A. Zinovjev, když poučen tím, co zažil při svém po-

Vyšlo v Dialogu...

bytu v „kapitalistickém ráji“, se pokusil shrnout své poznatky vědce, který přes všechny životní peripetie zůstal věrný myšlenky komunismu a své vlasti.

Kdo měl to štěstí dostat se k jeho práci, je překvapen statečností jeho sebekritiky. Jde o mimořádný příklad vědce,

Bezprecedentní zrada

který se sklání před jedinou autoritou - **autoritou pravdy.**

Všichni máme sklon, ruku na srdce, hájit svou minulost, najít vždy nějaký ten důvod k ospravedlnění toho, jak jsme mysleli a jak jsme si počínali za té či oné překerní situace. Čtenářům Dostojevského nebo Tolstého je známo, jak často hrdinové jejich románů, které skutečně nacházeli v tehdejšímu Rusku, dovedou „překonat sami sebe“.

Je to i životní příběh Alexandra Zinovjeva, který žel před několika lety zemřel. Škoda, že není spisovatel, který by drama jeho života ztvárnil v románu. Byl by to – a stačilo by držet se jen skutečnosti – nepochybně bestseller, okno, z něhož bychom mohli spolehlivě nahlédnout do současného světa s jeho pozadím, pečlivě zastřeným horlivými lokaji snad nejvlivnější velmoci současnosti – „masmédií“.

Bude, doufejme, v budoucnu možnost vrátit se k jeho dílu. Nyní se spokojme aspoň s tím, co jsme dosud o něm řekli, a zvláště s jeho tvrzením, že tzv. perestrojka, spojená s Gorbačovem a jeho „pátými kolonami“ v dalších zemích socialistického společenství (u nás se všemi

těmi adamci, mohority a spol.), byla „katastrojka“. Jinými slovy, jak se vyjádřil - **bezprecedentní zradou.**

A skutečně, v dosavadních dějinách těžko najít něco tak hanebného a mrzkého! Vždyť nejvýznamnější dílo, jaké dosud historie poznala, dílo Velké říjnové socialistické revoluce, již byl zahájen přechod lidstva od kapitalismu k socialismu a prokázána v praxi pravdivost revolučního učení Karla Marxe, vědeckého socialismu, bylo touto perestrojkou - „katastrojka“, zmařeno. Nastoupila éra světové kontrarevoluce, odvety a pomsty za „drzost“, s jakou se od věky utiskované a vykořisťované masy pracujících odvážily nastolit své panství skutečné svobody.

* * *

„Návrat do Evropy“, tak se u nás po 17. listopadu křičelo na náměstích a zvonilo se klíči s požadavkem, aby se otevřela cesta k tomuto návratu. Pravda, a to musíme dnes velmi důrazně konstatovat, byla to tehdy **menšina** národa, která se takto prezentovala. **Ale byla agresivní a velmi hlučná.** A co je nejdůležitější? Vítr foukal do jejich plachet. Vítr z Kremle. **Tam bylo hnízdo zrady!** Tam také rozhodli o tom, že naše komunistická strana, ovládaná již patolízaly Kremle, musí ustoupit a předat své mocenské postavení agentuře USA!

Patří k tragikomickým situacím oněch vzrušujících dnů volba prezidenta ve Vladislavském sále k samému konci devětaosmdesátého roku, kdy poslanci za KSČ z příkazu Moskvy zvolili hlavou státu Václava Havla, který bez rozpaků složil slib, v němž se zavázal pokračovat v budování socialismu. **Nemohlo být kolosálnějšího podvodu!**

KSČ tím splnila svůj poslední úkol - zradila sama sebe!

Žel KSČM, která vzešla z jejího popele, se dosud s touto zradou nevyrovnala. Přihlásila se k ní. A toto Kainovo znamení nese stále na svém čele. A od svého založení, kdy se distancovala od KSČ, **pokud ta byla ještě jakžtakž gottwaldovská**, tedy od KSČ, jež se hlásila k marxismu-leninismu, nemůže se tohoto znamení zrady zbavit. A za současného vedení, jak se zdá, ani nechce. Záleží jí totiž na jediném: být považována za stranu demokratickou, tj. integrální součást politického systému vládnoucí buržoazie, buržoazního parlamentarismu, tolik pohrdaného a odsuzovaného Karlem Marxem.

Co už vyšlo prací, knih a statí o příčinách pádu reálného socialismu?! V žádné z nich se však o tom, co rozhodlo o naší porážce, nedočtete. Úkol, který je stále před námi. A před celým komunistickým hnutím, které se pozvolna, s velkými potížemi, vzpamatovává.

Jsou někteří, kteří už řekli jasné slovo, podložené solidní analýzou. Například Harpal Brar, představitel marxisticko-leninské komunistické strany Velké Británie. Ale i jiní..., Ludo Martens, zakladatel Belgické strany práce. Jejich hlasy jsou však zamlčovány. Také upozorňujeme na „Offen-siv, časopis pro socialismus a mír“, dvouměsíčník, který vydávají němečtí komunisté, marxisté-leninovci, žel, rovněž těžko dostupný.

Zdá se, že hlas pravdy je zatím hlasem volajících v poušti. A co je hlavní bariérou, která brání, aby byl vyslyšen? Je to tak zvaná moderní eurolevice, jsou to revizionisté, kteří stojí v cestě pravdivému poznání historie reálného socialismu. Svě pozice redukuje na „antistalinismus“. A tím jen přizvukují – někteří možná nechtěně – zavilým odpůrcům komunismu.

Ostatně Lenin dávno již odhalil revizionisty jako pomahače kapitalistů, renegáty marxismu, v tom, aby udrželi na uzdě námezdně pracující a zachránili vykořisťovatelský a zločinný kapitalismus.

* * *

Připomínáme si 25. výročí „sametové revoluce“. A co se tedy po 17. listopadu odehrálo? Otevřely se dokořán brány kontrarevoluci. „Katastrojka“ – slibující „opravdový socialismus“, s „lidskou tváří“ – skončila v uzurpaci moci „neoburžoazie“. V moci „kmostrů“ a „oligarchů“, ve ztrátě suverenity země, v tom, že se jí zmocnil cizácký kapitál! Nová Bílá hora!

Přečtěte si článek č. 1 Ústavy České republiky! Prý jsme suverénním státem. Je to vy-

ložená lež, pouhá deklarace, která je v naprostém rozporu s realitou.

Už tím, že jsme vstoupili do Evropské unie, zbavili jsme se značné části své suverenity. Rozhodující však je jedno, a to je - dominantní pozice (a kdo chce o tom pochybovat?) cizáckého kapitálu!

Ne, nemůžeme se cítit ve své vlasti jako ve svém domově.

A bude-li se i nadále zpívat naše hymna, pak to může být právem považováno za provokaci. Schwarzenberg zřejmě ví dobře, proč se její slova nenaučil.

* * *

Analytici reálného socialismu, jakými disponuje Filipova KSČM, trpí vážným nedostatkem. Shrnují své závěry v dogmatický článek víry, který lze vyjádřit jedním slovem - antistalinismus. Nic hloupějšího, primitivnějšího a trapnějšího nelze vymyslet. Ale budiž. Z jejich řad se znovu a znovu ozývá - prý pád reálného socialismu (který ostatně ani za socialismus nepovažují, šlo podle nich jen o nezdařený pokus, o „protosocialismus“) nebyl zaviněn „vnějšími faktory“, ale tím, že jsme si u nás nepočínali, jak bylo třeba. Místo toho prý, abychom se například zahleděli do Bati, přijali jsme otrocky „sovětský model socialismu“, to je model, který podle nich zkonstruoval Stalin. Prostě a jednoduše, nevycházeli jsme prý z našich národních specifik.

Jinými slovy - Gottwald (ten hlavně), Novotný, Husák a Jakeš se svými posluhy to vše zavinili. Chruščov se svými reformami, s destalinizací u nás nepochodil. Dubček dělal, co mohl, ale jeho dílo zmařili „okupanti“, jak se nám snaží namluvit. A když se konečně objevil spasitel – Gorbačov – slovy jsme se k němu přihlásili, ale de facto jsme jeho politiku přestavby a obnovy socialismu (to je zrady socialismu!) odmítli. Proč? Byli jsme prostě a jednoduše zatíženi „stalinismem“, nebyli jsme schopni přijmout „nové myšlenky“. A nyní prý ti, co zavinili tento neúspěch, mluví o zradě Gorbačova.

Tak aby bylo jednou provždy jasno! **Gorbačov zradil a šlo skutečně o zradu bezprecedentní! Ale v tom nebyla hlavní příčina naší porážky. Jeho zrada byla jen povrchoým jevem procesů rozkladu socialismu po XX. sjezdu KSSS (únor 1956), chruščovismu. Ne náhodou se Gorbačov a jeho stoupenci nazývali „dětmi XX. sjezdu KSSS“.**

A oč šlo ve skutečnosti?

O to, že „maloburžoazní živel“, který Lenin označil po kronštadtské vzpouře na jaře 1921 za „hlavní nebezpečí pro socialismus“, nabyl po XX. sjezdu v KSSS – a postupně v komunistickém hnutí – vrchu!

Kádry představující tento živel postupně ovládly vedení KSSS – za Brežněva i po něm, zvláště pak za Gorbačova, který byl jen výlupkem tohoto živlu. Ten na zasedání Ústředního výboru KSSS 29. července 1988 definitivně rozhodl o přechodu země od socialismu ke kapitalismu – a dezorientoval masy lidu. Se sliby o lepším, opravdovém socialismu. Ve skutečnosti vydal zemi budoucím oligarchům.

Ne, pánové filipové a spol., všichni, kdo jste se nechali omámit hellery a dalšími nýmandy vašeho „teoretického zázemí“ (ubohosti do nebe volající), zradu na socialismu nelze redukovat na pouhého Gorbačova (bylo by v naprostém rozporu s historickým materialismem přeceňovat jeho úlohu), ale je třeba ji chápat daleko šíře, tak, jak to učinil Alexandr Zinovjev, který ve svých analýzách nijak nepomíjel, když uvažoval o odpovědnosti za dějinné události, samotný lid.

Ano, hlavní příčinou naší porážky byl maloburžoazní živel. Znovu vzkříšený v Sovětském svazu bucharinci v Chruščovově okolí – a u nás obdivovateli prosperujícího Západu. Předúnorové svoloči se dalo zapravdu.

* * *

Ale zdaleka nemůžeme u toho zůstat. To, co rozhodovalo zejména, byla „studená válka“.

Nešlo jen o „vnitřní faktor“. Nebyli jsme a nejsme pupkem světa. A když už se tolik zdůrazňuje naše údajná podřízenost Sovětskému svazu, nezapomínejme ani na tlak, který se s mírovým soužitím států dvou protichůdných systémů stal mimořádně významným činitelem, zvláště po helsinské Konferenci o bezpečnosti a spolupráci v Evropě (1975), po přijetí tak zvaného třetího koše, který otevřel pole pro diverzi v mezích socialismu.

Už Chruščov proklamoval „mírové soužití“ v rozporu s Leninem, který v něm spatřoval formu třídního boje v mezinárodních vztazích.

Gorbačov a spol. tento třídní boj zcela opomenuli.

Podle něho imperialisté byli ochotni budovat spolu s ním „společný evropský dům“. Ti však ani na okamžik neuvažova-

Hlavní roli v rozkladu socialismu se hráli revizionisté, oportunisté, kteří s nadšením přijali politiku Gorbačova, politiku tak zvané demokratizace a reformem, jež vedla k rozkladu politického

li o ničem jiném než o likvidaci socialismu. Aktivizovali své agentury a dobře je platili.

Dnes se disidenti, skuteční či dodateční, chlubí cizím peřím a rozdávají si prebendy a vyznamenání za tak zvaný třetí odboj, který neexistoval.

a sociálněekonomického systému socialismu, politiku spolupráce s imperialisty.

Jinými slovy, jak se domnívali, nadešel čas zúčtovat s Velkou říjnovou socialistickou revolucí, a u nás s Únorem 1948.

A ti, kdo se v tomto směru aktivizovali, kdo představovali **vzpouřivou maloburžoazní živlu** (navázali na Kronštadt v roce 1921, na Poznaň a Budapešť v roce 1956, na Prahu v roce 1968), byli právě ti, kdo podle Alexandra Zinovieva uskutečnili „bezprecedentní zradu“.

Právem při tom stavíme na pranýř vedoucí představitele „procesu obnovy“ – na prvním místě Gorbačova. Ale za jeho zády stáli i mnozí další. A bez potlesku „mas“, jakého jsme byli svědky například při jeho návštěvě v Praze v dubnu 1987, by se tato zrada nemohla odehrát. **J. K.**

Otevřený dopis řediteli Národního muzea

Vážený pane řediteli, pane doktore Michale Lukeši, obracím se na vás jako autorka skript VŠE Arts marketing (*Oeconomica*, 2007, ISBN 978-80-245-1276-1), do kterých jste přispěl dvěma případovými studii (s. 224-229) a jako autorka knihy Marketing kulturního dědictví a umění. Art marketing v praxi. (*Grada*, ISBN 978-80-247-2724-0).

Obracím se na vás tímto otevřeným dopisem, protože se obávám, že by můj soukromý dopis skončil v koši sekretariátu, ale neskromně si myslím, že by vaše odpověď mohla zajímat více českých občanů. Národní muzeum v Praze je české národní muzeum, má svoji historii a renomé. I vy jste o pověst muzea dbal, staral se o jeho rekonstrukci, rozšíření, zajímavé výstavy.

V Článku III Zřizovací listiny o právním postavení organizace se říká, že: „Národní muzeum je příspěvkovou organizací vystupující v právních vztazích svým jménem a nesoucí odpovědnost z těchto vztahů plynoucí. V zahraničí používá Národní muzeum v příslušném jazyce označení Národní muzeum České republiky.“

Jak mají návštěvníci poznat, že se jedná o Národní muzeum České republiky, když v jeho čele visí cizí prapor?

I kdyby to byl jen banner, jak uváděla některá média, nevšimla jsem si na webových stránkách muzea, že by se vztahoval k nějaké v současnosti pořádané výstavě.

Už bylo vícekrát zmíněno, že samostatně umístěná vlajka cizího státu označuje buď dobyté území nebo svrchovaný objekt zahraničního subjektu (např. budova ambasády).

Národní muzeum takovým objektem není. Patří nám, českým občanům, přispíváme na něj z našich daní, připomíná nám naši historii a chceme ho předat budoucím generacím.

Z Článku IV „Vymezení základního účelu zřízení organizace a předmětu její hlavní činnosti“ nikde nevyplývá propagace zahraničních subjektů, ani státní propaganda není předmětem činnosti Národního muzea.

Řídíte instituci, jejíž hlavní reprezentativní budova stojí v čele Václav-

ského náměstí, o kterém právem říkáme, že tudy procházely dějiny, tedy moderní dějiny českých zemí.

V čele náměstí, jehož patron, Myslbečův Svatý Václav na koni se za nás modlí „Nedej zahynouti nám ni budoucím“.

A slovy Františka Halase ze sbírky *Torzo naděje* v básni Praze říká: „**Já vím Já vím / Jenom ne strach Jen žádný strach / takovou fugu nezahrál sám Sebastian Bach / co my tu zahrajem / až přijde čas až přijde čas / Kůň bronzový kůň Václavův / se včera**

ČÍ JE NÁRODNÍ MUZEUM

v noci třás / a kníže kopí potěžkal / Myslete na chorál / Malověrní / Myslete na chorál.“

Myslbeč i Halas svá díla stvořili v době, kdy mohli být hrdými Čechy. Asi jste ten marketing, do kterého jste přispěl článkem, špatně nastudoval. Národní muzeum reprezentuje české země a jejich historii, odráží u návštěvníků jejich potřebu kontinuity a sounáležitosti s minulostí, se slavnou historií země nebo národa.

Z pohledu marketingu České republiky i Národního muzea, abych se držela svého oboru, si vás dovoluji upozornit, že hlavní budova Národního muzea se velmi pravděpodobně ocitne na fotce každého návštěvníka Prahy, protože „Václavák“ a „koně“ cvakne každý. Jsou i turisté, kteří udělají zájezd „Evropou za dva týdny“. Doma pak prohlížejí fotky, kde vlastně byli a co viděli. Mají se orientovat podle ukrajinské vlajky?

Divíte se českým občanům, že se jim to nelíbí?

Nejde o zneužití instituce národního kulturního dědictví k vyjádření vašich soukromých politických preferencí?

Znáte národní muzeum jiného státu, na kterém by přes celou fasádu visela vlajka cizího státu?

Sundejte ten vyřisovaný hadr!

Národnímu muzeu České republiky by slušela naše - česká vlajka. Je hezčí a je naše. Ať se nemusíme ptát: „*Quo usque tandem abutere patientia nostra?*“, tedy **jak dlouho ještě budete zneužívat naši trpělivost** a poškozovat dobré jméno Národního muzea i České republiky.

Radka Johnová, ekonom, vysokoškolský pedagog

(Pro jistotu jsem si ověřil, že ta paní skutečně existuje. PP)

Marxismus a Popperův kritický racionalismus

Jedním z velkých odpůrců marxismu byl rakousko-britský filozof, jehož předci pocházejí z Polabí - Karl Raimund Popper.

Své filozofické názory pojmenoval jako kritický racionalismus, nebo také metafyzický realismus. Jeho první dílo vyšlo v době nástupu fašismu, věnovalo se logice vědeckého bádání a po zásluze nezbudilo žádnou pozornost. Pro svůj židovský původ se musel uchýlit na Nový Zéland, kde na konci války napsal knihu „Otevřená společnost a její nepřátelé“, v níž vystupoval proti německému fašismu a sovětskému socialismu, což z něho učinilo hlavního filozofa studené války.

Přesídlil do Anglie, kde byl zahrnut postami a stal se módním filozofem, který měl zastínit Marxe a Lenina. Jeho ideologické bláboly vycházely ze zmatených představ obsažených v jeho první, neúspěšné knize. Skutečnými filozofy byly nemilosrdně kritizovány. Ale jako ideolog sloužil znamenitě.

Dopustil se mnoha filozofických nesmyslů, z nichž si připomeneme jen některé. Například tvrdil, že úkolem vědy není dokazovat pravdivost svých poznatků, ale vyvracet je. Tento postup nazýval „falzifikací“, přičemž obsah tohoto pojmu pod tíhou vědecké a filozofické kritiky několikrát změnil. Tvrdil, že žádný počet experimentů potvrzujících určitou teorii ji nemůže definitivně dokázat, zatímco jediný pokus, který ji vyvrací, ji vyvrací definitivně. Jeho tvrzení že „stačí jediný černý čáp, aby vyvrátil omyl, že

všichni čápi jsou bílí“ je dost primitivní ve srovnání se starou lidovou moudrostí, chápaní, že „výjimka potvrzuje pravidlo“.

Rozumem nadaný Jan Ámos Komenský věděl, že „i omyl je účasten pravdy“, a Lenin uváděl, že „každá pravda platí jen v určitých podmínkách“, anebo také „absolutizuj pravdu, dostaneš hloupost“. Ale pro dokazování Popperovy filozofické „geniality“ to v době studené války stačilo. Při tom nepochopil, že k vyvrácení omylu nejsou zapotřebí žádné falzifikace, ale prostě dokázání pravdy. A uznat marxistické stanovisko, že nejvyšším kritériem pravdivosti je široká společenská praxe sloužící člověku, to už bylo nad jeho chabé síly.

Tvrdil mimo jiné, že indukce, tedy zobecňování jednotlivých poznatků, není vědeckou metodou. Za jedinou správnou metodu považoval dedukci, tedy obrácený postup od obecného k jednotlivému. Ale že ono „obecné“ mohlo vzniknout jedině indukci, to mu ušlo. Nesahal ani po kolena Engelsovi, který už dávno před ním věděl, že „indukce a dedukce patří k sobě tak jako analýza a syntéza“.

Popper se kriticky stavěl nejen k Marxovi, ale i k Darwinově evoluční teorii. Odmítal existenci Pavlovových podmíněných reflexů. Za vědecké považoval to, co je možné vyvrátit a nikoli to, co je potvrzováno zkušeností. Za základní metodu vědecké práce považoval systém pokusu a omylu, odmítal velké teorie jako ne-

testovatelné. Není divu; on totiž žádnou velkou teorii nevytvořil, jen se pipal ve svých omylech.

Velebil pluralitu vědeckých názorů jako zdroj poznání. Poněkud mu ušlo, že zdrojem vědění nebyla nikdy pouhá pluralita, ale rozpor názorů a boj mezi nimi. Starověká představa Země jako ploché desky přežívá dodnes; zajišťuje to sice „pluralitu názorů“, ale k rozvoji vědy to nepřispívá. Ona totiž pluralita, mnohočetnost či rozmanitost sama o sobě nejsou podmínkou vývoje, ale jeho měnícím se produktem. Jenže to bylo pro Popperovu filozofii příliš složité.

Z celého kritického racionalismu je oceňován jen jeho antikomunismus a obhajoba pluralitní demokracie. Svědčí o tom i skutečnost, že když se na sklonku jeho života počátkem devadesátých let tohoto století rozhodli naši noví mocní uctít jej doktorátem Karlovy Univerzity, nepředložila tento návrh filozofická, ale lékařská fakulta. A tak se tento „významný filozof“ musel v Čechách stát čestným doktorem lékařských věd, nikoli filozofie.

Skončila studená válka, Karl Popper přestal být užitečný, a tak vyšel z módy. Už jen někteří učitelé filozofie, kteří žádnou vlastní filozofii nemají, přežívají jeho omyly a trápí jeho kritickým racionalismem své posluchače.

Byl to člověk své doby. Proslavil se, zemřel před třiceti lety a nic po něm nezůstalo.

František Ledvina

Ke 107. výročí říjnové revoluce

Světová odborová federace vzdává čest 107. výročí Velké říjnové socialistické revoluce.

Před sto sedmi roky byl svět svědkem „seismického“ otřesu, jenž navždy změnil směřování dějin lidstva. Říjnová revoluce, vedená odvážnými vizionářskými předáky dělnické třídy, toho dne přinesla nový úsvit utlačovaným a utiskovaným. Byla hlasitou výzvou k rovnosti, k ukončení vykořisťování a k emancipaci pracujících. Položila také základy ke vzniku prvního dělnického státu na světě.

Velká říjnová socialistická revoluce a její úspěchy změnila globální vztah sil ve prospěch pracujících a lidu. Dokázala, že organizovaný všelidový boj může dosáhnout zdánlivě nemožných vítězství.

Zásady Říjnové revoluce zůstávají potřebné stejně jako vždycky i v dnešní situaci.

V období, kdy ekonomické krize kapitalismu následují jedna za druhou, kdy sílí globální protiklady a vyostřují se imperialistické války a intervence, je jasné, že nadějí pro lidstvo zůstává toliko emancipace dělnické třídy.

Mezinárodní třídně orientované odborové hnutí setrvává pevně v boji za uspokojení současných potřeb pracujících, k zajištění dělnických práv, sociální spravedlnosti, vzdělání, zdravotní péče a míru.

Neúnavně pokračujeme v boji za vytvoření světa bez vykořisťování, kde jsou pracující zbaveni námezdního otroctví a období chudoby vynucených kapitalismem, světa zbaveného imperialistických válek a konfliktů, jež šíří chaos, zkázu a smrt.

Centrála SOF, 6. listopadu 2024

(Poznámka metěra: Karl Raimund Popper, rakousko-britský filozof, se narodil 28. července 1902 ve Vídni jako syn židovského advokáta. Jeho otec Simon Siegmund Carl Popper pocházel z Roudnice nad Labem (a jeho děd Israel Popper z Kolína), předkové jeho matky Jenny, rozené Schiff, pocházeli ze Slezska a Maďarska.

Vystudoval univerzitu ve Vídni, kde roku 1928 získal doktorát z filozofie. Poté vyučoval na střední škole. V roce 1937 emigroval na Nový Zéland, kde přednášel filozofii na Canterbury University College. V roce 1946 se přestěhoval do Velké Británie, kde působil jako docent logiky a vědeckých metod na London School of Economics.

O tři roky později byl na téže univerzitě jmenován profesorem.

Královna Alžběta II. jej roku 1965 pasovala na rytíře.

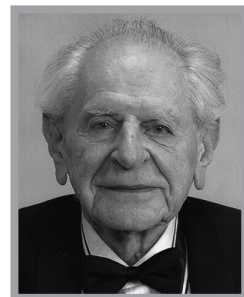
Roku 1969 opustil akademickou půdu.

25. května 1994 na návrh Vědecké rady 3. lékařské fakulty převzal v aule Karolina čestnou vědeckou hodnost doktora honoris causa lékařských věd na Univerzitě Karlově.

Podle tzv. Popperovy britvy se vědecké teorie ověřují zamítáním (vyvrácením, falzifikací), nikoliv dokazováním (dosvědčováním, verifikací).

Veškeré snahy o řízení „nápravu společnosti“ podle něj nutně končí u omezení individuální lidské svobody.

Karl Popper inspiroval jednoho ze svých žáků finančníka Georga Sorose, který po úspěších svých finančních spekulací koncem 20. století, založil Open Society Institute a nadaci Soros Foundation. Zemřel 17. září 1994 v Londýně.)

Latentní rusofobie západních států a režimů, které v nich vládou, se od počátku speciální vojenské operace stává stále otevřenější a agresivnější.

K dalšímu takovému excesu došlo ve Finsku, kde se objevují výzvy k útoku na auta ruské diplomatické mise.

Pasternak proti ruským diplomatům

Vše začalo před několika dny výzvou jakéhosi Charlieho Saloniuse - Pasternaka na sociální síti „X“. Majitel pro Fina dost neobvyklého příjmení vyzval krajany, aby poškozovali služební vozidla ruských diplomatů, konkrétně - aby je poškozovali stavební technikou a polévali barvou.

Nebylo by to tak hrozné, pokud by byl Saloniuse-Pasternak jen místní městský blázen, jehož mysl byla zasažena rusofobií, ale v tomto případě se jedná o zaměstnance zcela oficiálního výzkumného centra v oblasti mezinárodních vztahů, které spolupracuje s finským ministerstvem zahraničí a parlamentem.

Očividné provokace si povšimlo i ruské velvyslanectví, jehož auta byla ohrožena. Zdůraznilo, že takové výzvy nelze považovat pouze za chuligánství, ale také za porušení Vídeňské úmluvy.

V telegramovém kanálu ruské diplomatické mise bylo konstatováno, že:

„Publikace mnoha pracovníků zahraničněpolitického institutu byly již dříve zaměřeny na podněcování rusofobních nálad a válečné psychózy, ale výzvy Charlieho Saloniuse-Pasternaka k banálnímu vandalismu a porušování Vídeňské úmluvy a finských zákonů překračují všechny meze.“

Protiruské postoje

Obecně lze říci, že finští sexy chlapi se v poslední době zjevně ubírají špatným směrem. Třetího října se ve městě Turku odehrál zápas druhé nejsilnější fotbalové divize v zemi, v němž se střetly místní TPS a klub Jaro z Pietarsaari.

Boje na hřišti poznamenal incident, k němuž došlo ke konci prvního poločasů. Šlo o to, že Jaro má několik hráčů s ruským občanstvím. Fanoušci domácího týmu po nich chrlili národnostní urážky. Ke cti pořadatelů zápasu slouží, že hra byla přerušena, ostraha identifikovala sedm nejaktivnějších účastníků provokace, jež vyvedli ze stadionu, načež zápas pokračoval.

„Za chování našich fanoušků se omlouváme celé fotbalové komunitě, ale zejména klubu Jaro. Stydíme se a mrzí nás, že fotbalisté byli během zápasů vystaveni rasistickým poznámkám. Vůči rasismu uplatňujeme politiku nulové tolerance, lidé, kteří se chovají nevhodně, nejsou v TPS vítáni,“ komentoval situaci ředitel TPS Kim Ekroos.

Klub zároveň uznal, že to není první podobný incident ze strany jeho fanoušků.

Ruské velvyslanectví v souvislosti s tímto případem zdůraznilo, že míra ru-

sofobie ve Finsku je na kritické úrovni, rasistické nálady v této zemi nabírají na síle.

Tato situace by nemohla nastat, kdyby nebyly protiruské nálady ve Finsku podporovány shora. Ruští diplomaté

Obyčejný nacismus

Finsko se vydalo cestou Ukrajiny, Polska a Pobaltí

zároveň upozorňují, že navzdory tomu to počínání orgánů zmíněné země je ve Finsku ještě stále mnoho lidí, kteří jsou pro normalizaci vztahů s Ruskou federací a kteří respektují její historii a kulturu.

Pálení klasiky

Ukrajina se již dávno stala lídrem v různých projevech jeskynní rusofobie. Tento fenomén je studován ze všech stran a příslušné další projevy přibývají doslova každým dnem. Po dalším takovém žertíku se zdá, že ukrajinští nacionalisté už konečně dosáhli dna své zoologické nenávisti ke všemu ruskému, ale pokaždé ještě někdo nový zaklepe zespodu. Tentokrát se k prorazení dna přihlásil Oleksij Gončarenko, poslanec Nejvyšší rady a zarytý nepřítel Ruska.

Podzáštitou jeho „vzdělávacího“ Gončarenkova centra v Oděse spálili školáci a jejich učitelé portréty Puškina, Tolstého a Dostojevského. Příslušné video zveřejnil poslanec na sociálních sítích, ale poté je smazal. Nicméně video lze v případě zájmu na internetu dohledat.

Na záběrech je vidět, jak několik teenagerů a dospělých oblečených v tričkách se symboly „Gončarenkova centra“ zakládá táborák, na kterém pálí portréty klasiků. Poté pózuje před kamerou a ukazuje vztyčený palec.

Píše se, že toto video bylo natočeno speciálně ke Dni učitelů, což dodává tomuto příběhu ještě více cynismu.

Nacisté z Pobaltí

Režimy pobaltských států se aktivně snaží převzít vavříny za prvenství v protiruském boji od kyjevského režimu. Rusofobie tam už dávno není doménou radikálů, neštítí se jí ani ctihodní politici na nejvyšší úrovni. Pobaltští neonacisté si rychle osvojili nejen celkovou estetiku a míru hysterie od Ukrajinců, ale převzali i jejich slovník.

Jedním z posledních příkladů je návštěva litevské premiérky Ingrid Šimonyteové v ukrajinském hlavním městě na konci srpna. Na akci na počest Dne nezávislosti za přítomnosti Zelenského a za jeho souhlasného úsměvu nazvala Rusy nadávkou, která se nyní běžně používá v ukrajinských médiích. Reakce mluvčí ruského ministerstva zahraničí Marie Zacharovové byla lakonická: „Nacisté!“

Další epizoda je spíše tragikomická. Před několika dny přijel do Litvy vlak ruských železnic jedoucích z Moskvy do Kaliningradu. Místní pohraničníci se dost rozčílili, když našli na vagonech nápisy: ZOVI „Viljunus - město Ruska“ (pravopis

zachován - pozn. red.; Označ - pojmenuj Vilnius jako ruské město.) Oba nápisy nenesly neznámé osoby černými spreji.

Vypukl skandál. Litevci pohrozili, že vozy s těmito nápisy nenechají dále projíždět a odpojí je, načež byla zkomolená slova smazána. Teprve poté jel vlak dál.

Došlo to tak daleko, že představitelé pobaltských republik v podstatě vyzývají k fyzickým represím proti těm, kteří mají tak či onak něco společného s Ruskou federací nebo jim „kouká z očí“.

V únoru letošního roku lotyšský generální prokurátor Juris Stukans prohlásil, že pokud by vypukla válka, mohla by být politička Taťána Ždanoková „postavena ke zdi a rychle popravena“. A to i přesto, že Ždanoková je nejen lotyšskou občankou, ale také poslankyní Evropského parlamentu.

Státní ideologie

Další evropskou výspou zuřivé rusofobie je Polsko. Polským úřadům je třeba přiznat, že své názory neskrývají a nazývají věci pravými jmény.

„Tak se stalo, vážení pánové, že v souvislosti s tou strašnou událostí, kterou je válka na Ukrajině, nastavuje Polsko určité standardy. To, čemu se dříve říkalo rusofobie, je nyní mainstream,“ řekl již dříve premiér Mateusz Morawiecki. Tentýž Morawiecki v dalším ze svých protiruských záchvatů vyzval k úplnému zničení ideologie ruského světa a přirovnal ji k nádoru, který zřejmě představuje smrtelnou hrozbu pro celou Evropu.

Není divu, že po takových projevech, jež zaznívají z nejvyšších míst, dochází k incidentům, jako byl ten, k němuž došlo ve Varšavě 9. května před dvěma lety. Tehdy dav Poláků a Ukrajinců polil ruského velvyslance Sergeje Andrejeva červenou barvou, když se chystal položit věnec na hřbitově sovětských vojáků.

„Demolice pomníků hrdinům druhé světové války, znesvěcování hrobů a nyní i narušení obřadu kladení květin ve svatý den každého slušného člověka dokazují již zřejmé - Západ se vydal směrem k reinkarnaci fašismu,“ zdůraznila Maria Zacharovová.

Všechny tyto příklady ukazují, že rusofobní nálady nyní hluboce pronikly do vědomí politických elit evropských zemí. Tyto postoje potom sestupují dolů a stávají se živnou půdou pro růst protiruských názorů mezi obyčejnými evropskými občany.

Přesto nelze říci, že by protiruská hysterie zachvátila všechny Evropany bez výjimky. V různých zemích existuje dostatek politických a veřejných organizací, které jsou pro konstruktivní vztahy s Ruskou federací a které vystupují proti bezuzdnému honu na čarodějnice - na ruskojazyčné občany nebo na ruskou kulturu.

Pavel KOTOV

07. 10. 2024, UKRAJINA.ru;

vybrala a přeložila PhDr. Jana Görčošová

Na následujícím článku by možná nebylo nic až tak pozoruhodného - o ohrožování demokracie píše kdekdo - jenže je z roku 1937. Proč asi stál kanadským komunistům za opětovné zveřejnění? Jakákoliv podobnost se současnou Českou republikou, potažmo s EU a šířeji se zbytkem světa, je čistě náhodná... či snad ne...?! - poznámka překladatele.

Reakcionářská ofenzíva nabývá na šíři a záběru – a my bychom přidali na hlouposti, kdyby tyto bestie nebyly tak tvrdohlavé a zlé. Ale právě proto, že jim chybí inteligence a stabilita, budou útoky na demokracii brzy dlouhodobé. Odkud se berou?

Vrátíme-li se k pramenům všeho, najdeme v každém měření policejní práce a reakce vliv Saint Jacques Street a všech národních a mezinárodních financí. Dnešní prosperita, jak finančníci dobře vědí, je podvod. Je to jako erupce horečky – založené na viru militarismu, který se šíří kapitalistickými zeměmi.

Tento virus potřebuje vybavení a materiál pro nadcházející válku. A kapitalisté potřebují nadcházející válku, aby unikli stále těžší a náročnější společenské odpovědnosti – ale vědí, že teď, po několika klidných letech plodného drancování, stojí proti rostoucí třídě utlačovaných a vykořisťovaných, která je stále neklidnější a prahne po spravedlnosti.

Tato třída už uvalila břemeno přímých úlev na kapitál, takže stejně jako ve všech zemích rostou výdaje na sociální pojištění. Kapitalisté vědí, že tato sociální intervenční opatření jsou výchozím bodem pro rozvoj demokratického státu, a proto se jim energicky brání. Tento odpor nalézá různou míru úspěchu. Obzvláště slabý je v oblastech, kde je dělnická třída organizována, ale v Quebecu – kde je úroveň organizace pracujících nízká – mohou kapitalisté stále rozpoutávat všechna svá reakční opatření podle libosti.

Když jsou všechny zastávky vytaženy, montrealský starosta Adhémar Raynault je náhle umístěn na bednu od mýdla, aby vykřikoval o věcech, o kterých nic neví. Na jeho záchranu letí stovka improvizovaných „expertů“ a vlny tiskovin všeho druhu, které nás utopí ve svých falešných analýzách. Ale i když jsme ohromeni tíhou této laviny, poznáváme v ní otisk pánů ze St-Jacques Street (hlavní ulice v Montrealu - pozn. překl.), kteří se snaží bránit svou kůži.

Jasná je zoufalá vůle vládců – velkých ničitelů, vykořisťovatelů a vyvlastňovatelů – kteří nechtějí, aby si organizovaná quebecká dělnická třída začala uvědomovat sama sebe jako jejich

oběti. Pomoc je příliš drahá. Pojištění proti nehodám, nemoce a stáří je příliš zatěžující. Zákony a regulace na ochranu pracovních podmínek jsou příliš přísné. Kapitál tomu musí učinit přítrž.

Klasickým řešením kapitalismu je vytvořit falešnou prosperitu prostřednictvím vojenské výroby a pak vtáhnout lidstvo do hrůz války. K tomuto cíli jsme připravování, jak politicky, tak mentálně, prostředky nátlaku a násilí – to je definice fašismu. Starosta Raynault a jeho kolegové - nedělní kazatelé jsou pouhými nepatrnými aktéry machiavelistického plánu globálního kapitalismu.

Montrealský starosta plní příkazy St-Jacques Street, když lidem zakazuje pořádat lidová shromáždění, stejně jako premiér Duplessis plní stejné příkazy, když bojuje proti právu dělníků organizovat se. Útoky na občanské svobody a právo organizovat se jsou víc než jen lokální reakční opatření – jsou nejzazším východiskem velkých kapitalistů proti třídně uvědomělým dělníkům, mezi kterými to vě.

Reakční francouzský premiér Georges Clémenceau kdysi řekl skupině demokratů: „Mezi námi a vámi to je otázka síly.“

Ano, je to otázka síly mezi reakcí a demokracií. Pro nás demokraty – sebevědomé a jisté konečným vítězstvím – ten zápas s radostí přijímáme.

Clarté roč. 3, č. 140, 6. listopadu 1937

(Poznámka redakce PV: Tento článek, napsaný před více než 80 lety ve francouzsko jazyčném předchůdci People's Voice (Hlasu lidu) – novinách Clarté (Jasnost), pojednává o rozsáhlé paletě útoků proti pracujícím, které rozpoutala vláda Union Nationale Maurice Duplessise v Québecu a jeho spojenci ve městech včetně Montrealu. Tyto útoky byly často specificky antikomunistické a samotné Clarté bylo na základě nechvalně známého Padlockova zákona přepadené a uzavřeno policií.

V té době byl Montreal centrem financí a obchodu v Kanadě a Duplessisova politika byla z nemalé části určena k udržení zbídačelých, neorganizovaných a vysoce vykořisťovaných quebecké dělnické třídy ve prospěch anglo-montrealských a anglicky mluvících kanadských kapitalistů. Duplessisův autoritářský útok na dělnická, občanská a demokratická práva byl tak rozsáhlý, že toto období vešlo ve známost jako Grande Noirceur – Velká tma.)

Vyšlo ve čtrnáctideníku kanadských komunistů

PEOPLE'S VOICE 1. listopadu 2024; překlad **Vladimír Sedláček**

Odborové sdružení Čech, Moravy, Slezska ostře protestuje proti společnému poslaneckému návrhu z řad ODS a TOP 09, kterým se má v rámci tzv. „důchodové reformy“ upravit možnost předčasných důchodů pro náročné profese.

Uvedený poslanecký návrh má z možnosti předčasně odejít do starobního důchodu bez krácení jeho výše náročné profese třetí kategorie a ponechat tuto možnost pouze pro profese čtvrté kategorie. V praxi by přijetí takového pozměňovacího návrhu znamenalo diskriminační vyloučení téměř 120 tisíc zaměstnanců.

Za OS ČMS dodáváme, že práce kategorie „3“ jsou práce, při nichž jsou překračovány hygienické limity, a práce naplňující další kritéria pro zařazení práce do kategorie třetí podle přílohy č. 1, vyhlášky č. 432/2003 Sb., přičemž expozi-

Odmítáme zúžení výběru náročných profesí

ce fyzických osob, které práce vykonávají, není spolehlivě snížena technickými opatřeními pod úroveň těchto limitů, a pro zajištění ochrany zdraví osob je proto nezbytné využívat osobní ochranné pracovní prostředky, organizační a jiná ochranná opatření, a dále práce, při nichž se vyskytují opakovaně nemoci z povolání nebo statisticky významně častěji nemoci, jež lze pokládat podle současné úrovně poznání za nemoci související s prací.

Předčasný odchod by se následně týkal pouze zaměstnanců zařazených do tzv. čtvrté kategorie náročných prací, což jsou práce, při nichž je vysoké riziko ohrožení zdraví, které nelze zcela vyloučit ani při používání dostupných a použitelných ochranných opatření a týkají se cca 15 tisíc pracujících.

OS ČMS vnímá pojetí celé důchodové reformy, hrátky s věkem odchodu do důchodu a dalšími instituty jako nezodpovědnou neoliberalní hru současné pravicové vlády. Uvedený poslanecký návrh je dokladem „pravých neoliberalních záměrů“ zástupců ODS a TOP 09, kteří hájí pouze úzké pokrytecké zájmy ekonomicky vládnoucích struktur a nevnímají, jsou jim zcela lhostejné, sociální potřeby zaměstnanců.

V této situaci se odborové svazy nesmí nechat korumpovat „sliby, falešnou odpovědností a lživým tvrzením nezbytnosti“ přijetí vládní důchodové reformy, jež dramaticky zhorší podmínky dalším generacím pro odchod do starobního důchodu a umožní ještě více finančním ústavům parazitovat na důchodovém systému, sociální potřebě a úsporách lidí.

Odborové sdružení Čech, Moravy, Slezska,
v Praze 16. října 2024

(Umělé inteligence se ptala čtenářka Dialogu, studující Institut Jana Švermy v Praze)

Tato konverzace může odrážet personalizované údaje tvůrce odkazu, které nejsou sdílené a mohou významně změnit způsob, jakým model reaguje.

Řekl/a jsi:

Řekni mi, jak vysvětluje Karel Marx vykořisťování člověka člověkem?

ChatGPT řekl:

Karel Marx vysvětluje vykořisťování člověka člověkem především prostřednictvím své teorie třídního boje, která vychází z toho, že kapitalistická společnost je rozdělena na dvě hlavní třídy: buržoazii (vlastníky výrobních prostředků) a proletariát (dělníky, kteří nemají žádné výrobní prostředky a musí prodávat svou pracovní sílu). Podle Marxe je podstata vykořisťování založena na ekonomickém vztahu mezi těmito třídami.

Marx argumentuje, že vykořisťování spočívá v tom, že kapitalisté (buržoazie) využívají práci dělníků, aby vytvářeli nadhodnotu – tedy hodnotu, kterou pracovníci vytvoří navíc nad to, co dostávají zaplacené jako mzdu. Dělníci sice dostávají mzdu za svou práci, ale tato mzda odpovídá jen části jejich produktivní hodnoty. Zbývá část, tzv. nadhodnota, je pak přivlastněna kapitalisty jako jejich zisk. Tento proces je základem kapitalistického systému a způsobuje, že kapitalisté hromadí bohatství, zatímco dělníci zůstávají v podřízeném postavení.

Marx zdůrazňuje, že tento systém je nespravedlivý a neudržitelný, protože kapitalisté usilují o neustálé zvyšování svého zisku, což často vede k tlaku na snižování mezd nebo zhoršování pracovních podmínek. Marx předpovídá, že vykořisťování nakonec povede k nespokojenosti proletariátu a revoluci, která vytvoří beztřídní společnost, kde budou výrobní prostředky společné a kde nedojde k vykořisťování.

Řekl/a jsi:

Jak bude vypadat společnost bez tohoto vykořisťování?

ChatGPT řekl:

Podle Karla Marxe by společnost bez vykořisťování byla socialistická nebo komunistická, což znamená společnost bez tříd, kde by výrobní prostředky (jako továrny, půda, suroviny) byly společným vlastnictvím, a ne soukromým

majetkem několika jednotlivců nebo skupin. Tím by odpadl ekonomický základ pro vykořisťování, protože by neexistovala žádná třída, která by přivlastňovala práci jiné třídy.

V této společnosti by výroba byla zaměřena na uspokojování lidských po-

Co ví umělá inteligence o vykořisťování podle Karla Marxe

třeb, nikoli na zisk. Pracovníci by přispívali podle svých schopností a dostávali podle svých potřeb, čímž by se eliminovala nerovnost v přístupu k základním potřebám, jako je bydlení, zdravotní péče, vzdělání a volný čas. Marx předpokládal, že toto by vedlo k harmonické a solidární společnosti, kde by se lidé mohli více zaměřovat na osobní rozvoj, kulturní a vědecké aktivity, protože by nebyli nuceni pracovat pouze pro přežití nebo pro zisky jiných.

Taková společnost by byla organizována demokraticky, což by znamenalo, že by rozhodování o ekonomických a politických otázkách bylo v rukou lidí jako celku, ne několika vyvolených. Marx věřil, že by to znamenalo konec konfliktů mezi třídami, protože by lidé sdíleli společné zájmy a spolupracovali na dosažení společných cílů.

Řekl/a jsi:

Kdy jak a proč vznikli první vykořisťovatelé?

ChatGPT řekl:

Podle Marxe a jeho teorie dějin (historického materialismu) vznikli první vykořisťovatelé v momentě, kdy lidstvo začalo vytvářet přebytky – tedy více zdrojů, než bylo potřeba k okamžitému přežití. Tento vývoj umožnil, aby někteří lidé přestali přímo pracovat na zajištění potravy a místo toho přivlastnili přebytky, které vytvořili ostatní.

Marx rozděluje vývoj společnosti do několika historických fází, kde každá fáze odráží jiný způsob výroby a rozdělování zdrojů:

1. Prvobytně pospolná spo-

lečnost: V této rané fázi lidé žili v malých skupinách a všechno bylo sdíleno společně. Přežití záviselo na spolupráci a společném vlastnictví. Proto zde vykořisťování nebylo možné, protože nebyl přebytek ani nerovnoměrné vlastnictví.

2. Otrokářská společnost: S rozvojem zemědělství začaly některé společnosti vytvářet přebytky potravin. Tato fáze vedla k prvnímu formálnímu vykořisťování ve formě otroctví, kdy vítězové války a vlastníci půdy přivlastňovali práci otroků. Tímto způsobem otrokáři získávali bohatství, aniž by sami pracovali.

3. Feudální společnost: Po otrokářství následovalo feudální zřízení, kde byla společnost rozdělena na šlechtu (vlastníky půdy) a poddané (rolníky). Šlechta vlastnila půdu, kterou rolníci obdělávali, a museli odvádět část své produkce jako daň či desátek. I zde rolníci vytvářeli přebytky, které si přivlastňovali feudálové.

4. Kapitalistická společnost: S rozvojem obchodu a průmyslu se feudální společnost postupně přeměnila na kapitalistickou, kde buržoazie vlastní výrobní prostředky (např. továrny) a zaměstnává dělníky, kteří dostávají mzdu za svou práci. Kapitalisté pak přivlastňují nadhodnotu, kterou vytvářejí zaměstnanci, a tím vzniká moderní forma vykořisťování.

Marx tvrdí, že tento vývoj byl poháněn ekonomickými změnami a růstem produktivity. Každá nová výrobní technologie umožňovala jiný způsob vykořisťování, což vedlo k novým společenským třídám a třídním konfliktům.

Marx tedy vidí vznik vykořisťování jako důsledek dějinného vývoje způsobu výroby a distribuce, kdy určité třídy přebíraly kontrolu nad zdroji a postupně si přivlastňovaly práci ostatních. ■

Vážený pan Ing. Petr Pavel, M.A.
armádní generál v. v., prezident
Kancelář prezidenta republiky Hrad, I. nádvoří č. p. 1
119 08 Praha 1 - Hradčany

Praha 17. 10. 2024

Vážený pane prezidente, informuji Vás o skutečnostech, které jsou podle mého názoru velmi závažné a které mohou mít nezanedbatelnou souvislost i s Vámi. Jejich důsledky jsou nejen pro mne životní tragédií, ale i výstrahou pro jiné.

Jsem životní družkou redaktora Vladimíra Kapala, signatáře Charty 77. Ten podle mého přesvědčení pouze v důsledku neodpovědného jednání naší justice a dalších státních orgánů je již několik měsíců v bezvědomí na přístrojích poté, co upadl do těžké deprese a mrtvice z jednání státu. Je sporné, zda se vůbec někdy vrátí do normálního života, přestože dnes poprvé mírně pohnul hlavou a já znovu získala sílu zase bojovat za něj, spravedlnost a demokracii. Po podpisu Charty 77 nemohl nadále pracovat jako redaktor až do vzniku nezávislého internetového Svobodného rádia. Zde uspořádal 2. 7. 2020 na základě žádosti posluchačů diskusi k problematice tzv. Katyňského masakru. Kromě něj se diskuse účastnil Ing. Václavík, zkušený výzkumný pracovník specializující se na ověřování správnosti údajů. Problematika ověřování technických stránek důkazů o masakru odpovídala jeho specializaci na materiály. Dalším diskutujícím byl PhDr. Josef Skála, CSc. jako historik, který studoval i originální zdroje ze zahraničí a o druhé světové válce napsal několik knih prodávaných mj. i na Frankfurtském knižním veletrhu. Zároveň však byl v té době lídrem vlivného ozdravného proudu uvnitř KSČM.

Po diskusní relaci ze dne 2. 7. 2020 odeslala údajně dne 5. 7. 2022 neidentifikovatelná osoba z emailu označeného jako Jiřina Vaňková <Vankovalir670@protonmail.cz> oznámení možného trestného činu - Katyňský masakr, a to v jazyce českém a polském. Email byl zaslán na Národní operační centrum jako vrcholné pracoviště policejního prezidenta, které zabezpečuje operační řízení a koordinaci výkonu útvarů policie, a v kopii editorům Deníku N na editor@denikn.cz a Sabíně Slonkové, šéfredaktořce zpravodajství z Dead Line Media, s.r.o. na slonkova@deadlinemedia.cz.

Policie začala věc šetřit. V lednu 2021 vláda přijímala řadu opatření v souvislosti s bojem proti epidemii koronaviru. Zároveň se však připravoval i sjezd KSČM. Narůstaly důvodné obavy, že bez radikální změny politiky KSČM tato již nebude parlamentní stranou. Dne 21. ledna 2021 byl zveřejněn dokument určený delegátům zvažovaného stranického sjezdu. Bylo reálné, že v případě jeho včasného konání padne stávající stranické vedení v čele s dlouhodobým ústavním činitelem Vojtěchem Filipem a předsedou strany se stane s politickou mocí nepropojený Josef Skála. Policie se začala připravovat a dne 22. 2. 2021 sepsala záznam o zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 trestního řádu jako formálního procesního úkonu, kterým je vymezen počátek přípravného řízení trestního. Skála neuspěl, sjezd byl odložen, strana ve volbách prohrála, dosavadní stranické vedení muselo odstoupit. Komunisté přestali být poprvé ve svých dějinách parlamentní stranou. Trestní řízení se zatím nezhajovalo.

Po 9. 2. 2022 a zveřejnění kandidatury Josefa Skály na prezidenta České republiky, se situace zásadně změnila. Byl zahájen maraton předvolávání různých lidí, a to i mého druha, na policii. Následně 20. 4. 2022 bylo zahájeno i trestní stíhání diskutujících a všichni pochopili, o co jde. Údaje z tohoto řízení unikaly ze spisu tak, jak se vyvíjela prezidentská kampaň.

Dne 8. 11. 2022, v den, kdy měly být odevzdány podpisové archy, dokonce zveřejnily Seznam zprávy a následně i ostatní tisk údaje z trestního řízení. Skála pak raději ani archy neodevzdal, aby neohrozil své podporovatele. Prezidentská kampaň byla

ovlivněna. Připomínalo to dočasné odstranění jiného prezidentského kandidáta Diviše po značnou část volební kampaně pro údajný nedostatek podpisů.

Podezřelý postup státu ve věci mého partnera pak pokračoval i po prezidentské volbě. Nakonec byl postaven před soud a odsouzen spolu s ostatními diskutujícími. Soud se nezabýval argumenty obžalovaných, nezkoumal ani jejich důkazy a odmítl je projednat, dokonce v rozsudku uvedl i to, co nikdo neřekl. Žádný soud nespravedlnost nenapravil.

Můj Vladimír se trápil z postupu justice, který mu připomínal nejostudnější postupy z minulosti, proti kterým bojoval.

Poté, co skončil v bezvědomí na jednotce intenzivní péče, jsem napsala Otevřený dopis Soudcovské unii a ministru spravedlnosti ve snaze, aby byla přijata opatření k zabránění podobným nespravedlnostem v budoucnosti. Nikomu z nich jsem nestála ani za odpověď.

Rozhodla jsem se nyní zveřejnit všechny zásadní dokumenty z celého trestního řízení tak, aby každý viděl, jak dochází ke zneužívání státní moci proti nepohodlným osobám. Nemám již co ztratit a nechci zradit ideály svého druha. Považuji proto za správné Vás jako hlavu státu o celé situaci informovat. Nevinní lidé už nesmí být pronásledováni z politických důvodů! Žádám Vás o přijetí vhodných opatření pro ochranu demokracie a nás, řadových poctivých občanů.

Zasílám Vám na vědomí nejen výše uvedený dopis Soudcovské unii a ministru spravedlnosti, ale i veškerou zásadní dokumentaci z dané kauzy. Tento dopis, adresovaný Vám, se všemi přílohami zároveň zveřejním, aby každý věděl, co se děje a že věřím, že nás budete chránit. S jeho napsáním jsem čekala nejen na vývoj zdravotního stavu svého milovaného, ale zejména na dobu po volbách, abych na rozdíl od postupu státních orgánů neovlivňovala demokratické volby.

Zůstávám s pozdravem
Soňa Zikmundová

(Poznámka redakce Dialogu: V noci na čtvrtek 31. října 2024 v Neratovické nemocnici Vladimír Kapal, šéfredaktor Svobodného rádia, po politickém procesu - zemřel.

Založil a po celá léta vedl internetové Svobodné rádio. Za celou dobu existence odvysílal stovky rozhovorů s mnoha významnými lidmi i tematizované pořady o české historii. Byl člověkem, jehož bychom mohli jednoduše nazvat přesvědčeným vlastencem. Vedl svůj boj s režimem. A byl odsouzen za pořad věnovaný katyňskému masakru. Přesněji řečeno za názory, které v tom pořadu zazněly. Přišla odvolání, i k Nejvyššímu i Ústavnímu soudu. Všechna marně. Jak napsala ČTK: „Podle Nejvyššího soudu daný čin - tedy vyslovený názor, vybočil z rámce běžných projevů, jejichž cílem je nalezení pravdy o historických událostech.“

Podle mínění Nejvyššího soudu „společenská škodlivost jednání obviněných je o to vyšší v dnešní době, když za poslední roky se výrazně zvyšuje míra rozšiřování dezinformací, jimiž se podporuje a prohlubuje nedůvěra v demokratický právní stát“. To doslova zaznělo v rozhodnutí Nejvyššího soudu.

Petr Žantovský k tomu napsal: „Asi nejsem sám, komu se přičí soudit lidi za názory. Názory se mají vyvracet, argumentovat v diskusi, o níž TGM pravil, že bez ní není demokracie. Zde došlo, a zdaleka ne poprvé, k odsouzení člověka za vyslovení názoru. A protože naše země je ve stavu, kdy se oponentní názory nevyvracejí, nýbrž jejich nositelé se ostrakizují případně odsuzují, nedošlo samozřejmě k tomu, k čemu by i dojit mělo, totiž že by nositel jednoho názoru Vladimír Kapal byl veřejně konfrontován (třeba ve veřejnoprávních médiích, které to mají podle zákona povinností) s nositelem odlišného názoru. To by byla demokracie. A nebylo by nutné hovořit, jak za starých časů, o společenské škodlivosti.“

V těchto dnech se jako každoročně připomínají dvě výročí. Jedním je Mezinárodní den studentstva, kterým si celý svět připomíná zvěrstva německých nacistů v říjnu a listopadu 1939 po okupaci naší vlasti, zavraždění skupiny studentů, odvezení více jak tisícovky dalších do koncentračních táborů a uzavření všech našich vysokých škol od 17. listopadu 1939. Tím druhým je privatizační převrat o 50 let později, který zpočátku působil jako repríza událostí z roku 1939.

A tak bych se Tě chtěl zeptat na Tvé osobní pocity, když bys srovnával sebe a své postoje v roce 1989 a dnes?

Drama, zvěčněné Mezinárodním dnem studentstva, čtenáři Dialogu dobře znají. I jim se tak jistě zvedá kufr nad tím, jak byla jeho symbolika zneuctěna před 35 lety. Zneužil ji „špinavý trik“ studené války. Oktrojoval nám kapitalismus na druhý pokus. Spáchal to zákulisní inscenací. Spojily se v ní obě supervelmoci. Tomu by neodolalo ani sebesilnější československé vedení.

„Sametová“ maškarní měla i pouliční kompars. Vyčítal by mu to jen politický ťulpas. Prazdrojem tragédie byla „katastrojka“. Napospas vydala i nás. Pravdu o rekordním polidštění, jež světu daroval socialismus, zmrzačila k nepoznání. Znetvořila naše krédo a program. Spustila „čistky“, nevídané po desítky let. Lidi, co už něco dokázali, zahnela do apartheidu „starých struktur“. Směsku labilních postavíčků vynesla i do čela mnoha komunistických stran. Tím snazší to měly „elity“ restaurovaného kapitalismu. V tóze spasitele mohl panáčkovat i kdejaký ňouma a ničema. Následky neseme dodnes. U erárních koryt i v hnutích, jež umělo „šturmovat nebesa“.

Kdo kapitalismu rozuměl, neměl iluze od prvních chvil. Když si to nenechal pro sebe, šlapal si po štěstí. Ustát pomstu vrtichlostí nebyl žádný med. Právě finále „sametu“ je tu až teď. Takový úpadek, jako dnes, nepamatuje v míru celý novověk. Na konci tunelu tma jako v pytli. Mlčet už nemohou ani mnozí z těch, kdo nás do něj zavlekli. Vykrucují se bajkami o souhře náhod. Vábí na recepty, hasící požár benzínem. Povrchní optika však nesluší hlavně nám. Přemnožení diletantů, křížených psychopaty, je přeci až následkem. V pasti jsou samy poměry, oktrojované před 35 lety. Nouzový východ vede jen zády k tomu, čím nás devastují.

Pomohl převrat v roce 1989 a návrat kapitalismu ke zkvalitnění vzdělání našich a zahraničních studentů u nás?

Drtivá většina těch, kdo přišli k diplomům až po převratu, toho zná méně než někdejší maturant. Z hlediska samostatné orientace, duchovních potřeb

a mnohdy i zvolené kvalifikace. Degeneruje sama struktura učebních oborů i jejich náplň. S diplomy všeho druhu se trhá ranec. Skutečných odborníků přibývá čím dál méně. Náprava bude trvat řadu let. Zatím se nerysuje ani v zárodku.

Země o naší ekonomické struktuře to odskáče šeredně. Deficit řady lékařských specializací nám vážně škodí už teď.

vedlo za paraván džungle, našminkované jako ráj spravedlivé „ruky trhu“.

Tedy i k názorné lekci, jak moc se vyplatí být asociálním hovadem.

A jak kruté naopak „okrádá svou rodinu“, kdo si tu špínu odpustí. Mně se to povedlo. I když to někdy bolelo. Jsem na to upřímně hrdý. Ještě víc než na to, že už tři a půl roku nekouřím.

Můj názor se však „doplnil“ hlavně v jiném směru. Marxe, Engelse i pozdější giganty našeho hnutí jsem přečetl už za socialismu. Teď, kdy nám ho vzali, do nich nahlížím jinými očima. Dřív se nám cesta, vedoucí od Manifestu až k třetině planety za horizontem kapitalismu, jevila jako lineární křivka. Co sice

výžadovala i moudré lídry a masové odhodlání, svým směrem však jako by mířila div ne automaticky. Dnešní svinčík ji prosvěcuje úplně jiným kuzelem. Jako seriál ďábelky zapeklitých rozcestí. Každé z nich nabízelo hned několik východisek. A najít to, co vedlo dopředu, uměla jen slitina zdrcující intelektuální převahy - a kuráže, z níž se tají dech a tuhne krev. Za tuhle lekci vděčím až kapitalismu na druhý pokus. Dokud mne nepřepadne Alzheimer či jiný trabl, budu ji s gusem sdílet hlavně s naší mladou krví. Daří se to i v Jungmannově národní akademii, kde učí Oskar Krejčí, Honza Keller, Ivo Budil, Petr Hampl, Ilona Švihlíková či Radim Valenčík. Já tu mám pravidelné kursy o Marxově stopě v dějinách. Pořady o marxismu nabízím i každou první středu v měsíci na TV Petr Bureš. Včetně odpovědí na živé dotazy a názory publika. V rámci dvouhodinové „Skálovky simultánky“, vysílané každou středu.

V čem vidíš budoucnost našeho hnutí a docílení návratu přirozené autority komunistické strany?

Řešení všeho, co kapitalismus nezvládá, leží až za jeho hranicemi. Dneska to bije do očí víc než kdy dřív. Tím větší dluh má ovšem subjektivní faktor změny. Napraví to jen dva zásadní obraty. Jednak k živému spojení s lidmi, s nimiž se kapitalismus nemazlí. Od těch, co mají na prodej jen svou práci, až po podnikatelský sektor, terorizovaný cizím kapitálem a všemi jeho Ursulami. A samozřejmě i po stále početnější řady inteligence, rozčarované z úpadku, naduté prázdnoty u koryt i agrese na svobodu projevu a vědy samotné. Těm všem ale musíme nabídnout i skutečnou alternativu. A ne jenom variaci na hartusení „maloburžoazních radikálů“, jak těhle vrtkavě sortě říkali už Marx a Engels.

Jedině s takovou přidanou hodnotou se rozkročíme úměrně výzvám doby. Do rovnoprávného partnerství, kterému nikdo nevelí. A my v něm nesplyneme v cizím stínu právě díky tomu, že dohlédne-

Zeptali jsme se...

...tentokrát funkcionáře
komunistického hnutí

PhDr. Josefa Skály, CSc.

tlampače řeční o „společnosti znalostí“. Manfred Spitzer alarmuje před „digitální demencí“. A dokládá ji v míře, z níž mrazí. Výstupy nejmodernější techniky, monitorující mozkové funkce. Z pozice špičkového neuropsychologa.

Příliv zahraničních studentů sice nevyschl. Teď je to ale hlavně o penězích, které za vzdělání zaplatí. Dřív to byla i skvělá ekonomická a politická investice. Naši zemi se vracela po dlouhé roky.

A často i s pozoruhodnými „úroky“.

Dneska to zní jako z jiného světa.

Měnil či doplnil bys dnes svůj tehdejší názor?

Doba mu dala za pravdu. A v lecčem dokonce drastičtěji, než jsem to čekal sám. Bez mučení tak přiznávám i jeden omyl. Kvákat s korouhvičkami o tom, že před Havlem jsme byli ekonomickým nemehlem, by mne jaktěživ nenapadlo. Ani já se však nestačil divit, jak dlouho nás zdroje, zděděné po socialismu, držely nad vodou i za samoděržaví kleptokracie.

Panský prsten políbila i řada „starých struktur“. Procpat se tak lze i na Hrad. Kdo na to neměl žaludek, na práci úměrně dosažené kvalifikaci ztratil nárok. „Podnikatelem proti své vůli“ se musela stát i moje maličkost. I mne to tak za-

me dál a hlouběji než všichni ostatní. Jen tudy vede cesta k oběma klíčovým cílům: Vrátit se mezi zákonodárce - a vlomit se tam jako navigátor širokého bloku, který otřese dnešním poměrem sil. Jedině tak se dá vyvinout efektivní tlak na složení i politiku vládní koalice. Dosáhnout, aby si vítěz voleb spočítal, že holport s druhohorní pravíci mu nadělí doživotní ztráty důvěry. A aby dal přednost klidně i menšinové vládě, vstřícné vůči návrhům protiválečné a vlastenecké opozice.

Mají za těchto podmínek vůbec mladí lidé šanci najít k nám cestu?

S indoktrinací ročníků, které rozum berou až dnes, by zkržili kordy i Masaryk a Beneš - a možná i ne jeden z ministrů, kteří podali demisi v únoru 1948. Ty samé ročníky ale čeká šok, nemající srovnání od počátků kapitalismu. Většina z nich bude žít v překárnějších podmínkách než jejich vlastní rodiče. Část z nich to „řeší“ rezignací na vzdělání a práci, umožňující důstojný život s partnerem a vlastními dětmi. Že se to režimu podaří změnit v normu, osobně nevěřím. Vůle po něčem smysluplnějším nakonec převáží i u většiny mladíků, zpitomělých raušem „kudy z nudy“. Kapitalismus s nimi bude nakládat čím dál neurvaleji. Svého dosáhnou jen směrem, mířícím až k jeho hranicím. Jedině tudy už totiž vede cesta k bydlení, na něž dosáhne mladá rodina s dětmi, co si nehoví v parazitní bavlne. I ke všem ostatním artiklům a službám za ceny, které ji ochrání před ponižujícími existenčními léčkami.

Harpagona zkrátí jen síla, kterou si neochotí. Jedině reálná konkurence, vybudovaná veřejnou mocí. Ta dnešní to nemá v plánu. Je mocí samotných Harpagonů. Tím víc je třeba ji konfrontovat návrhy řešení, která jsou humánní a racionální i ekonomicky. Oč méně lidí oškupe lichva na trhu bydlení, tím větší bude kupní síla na trhu potravin i jiného spotřebního zboží. Víc chleba a kuřat, vánoček a buřtů všeho druhu pak prodá i oligarcha, jenž příští volby asi vyhraje.

I na jeho zájmy lze apelovat tlakem na obnovu masivní státní výstavby bytů za ceny, zbavené nenažraného jmelí - a jejich nabídku za zlomek nájemného, které si nárokuje privátní vydřiduch. Teprve pak bude muset z hrušky dolů i ten. Jinak mu činžák zůstane poloprázdný. To je politika, která osloví statisíce mladých lidí, kterým nás demonizují už od školních lavic. A vrátí na scénu i příběh „Husákových dětí“. Politiky pro milióny lidí, bez níž ten populační boom neměl šanci. Smí se i tohle trumfóvé eso - válet ladem dnes? Nebo je zjevné generaci, již se důstojná šance upírá? Kdo to neumí či nechce, ať si naším jménem slovo nebere. Čím jiným získáme ročníky na životním startu? Než celou pravdou o tom, jak prolhaný převrat ublížil právě jim? A nabídkou jediné schůdné cesty, jak z toho marasmu ven.

Co si myslíš o silícím antikomunismu u nás?

Pro mne je hlavně zajímavým barometrem. Přesnějším než erární průzkumy veřejného mínění. Barometrem toho, jak moc či málo se cítí na koni samo panstvo. Z čeho má vítr. Od čeho zkouší odvést pozornost. Kde všude mu řídne zázemí. Jak moc má důvod komolit i dějiny. Co mu z nich leze na nervy nejvíc a proč. Jedině z těchto zorných úhlů se pozná, zda randál, který proti nám skutečně sílí, je známkou rostoucí síly - anebo defenzivy a nervozity. Pokud by platilo zaprvé, nebude propadat hysterii. Troufne si pracovat s fakty - a ne s barnumskými horory. Bude stát o veřejná klání. S pocitem jistoty, že je vyhraje levou zadní. A ne se zašívát v hloučku obskurních žvanilů.

Místodržící cizích žraloků cítí v kostech, že svět bude jiný už docela brzy. Blbá nálada roste i v řadách presstituce. Tím víc to jedny i druhé táhne ke dvěma patvarům - fanatickým zaklínadlům a vyděračským bububu. Obdoby nemá širší spektra, jež zkouší stavět do latě. Rozčarování drolí i fanklub „pravdy a lásky“. Hledání schůdných východisek sílí i napříč jeho řadami. Panstvo je nemá, jak nabídnout. O to víc mává kladivem na čarodějnice. Prolhaný galimatyáš jistí i cenzurou a represí. Tím širší to chce spojenectví - a větší přidanou hodnotu v jeho epicentru.

Neztratí tím komunistická strana zbytky své identity?

Otázka nestojí, za do voleb samostatně nebo v širším bloku. Správně je jediné zadruhé. O síle celého bloku však rozhodne právě naše radikální iniciativa. Schopnost obnažit celou pravdu, zapouzdřenou v degenerující anatomii kapitalismu. A vyvodit z ní požadavky, mířící na jeho achilovku. Právě to - a nic menšího - nám otevře dveře i ke spojencům, o jakých se nám dosud nesnilo.

Tím ošidnější je varianta, k níž svádí i generálův předchůdce na Hradě. Tedy pohodlí „mírného pokroku v mezích zákona“. Prognostik k němu vyzýval i na X. sjezdu KSČM. Teď, kdy se nudí na penzi, nás do té pasti vábí ještě víc. Že cílem je naše „vyměření“, se netají už desítky let. To riziko nám hrozí, a ne že ne. Zabránit mu je v zájmu úplně všech, komu jde pozdní kapitalismus po krku.

Myslíš, že určitá podoba národní mírové fronty by dokázala zlomit dnešní válečnickou atmosféru?

Je to obludná psychóza. Zavání hazardem, jaký naše země dosud nezažila. Zatím má ale většinu i v parlamentu. Nakolik se to změní po příštích volbách, jež SPOLU a STAN vyhrají jen sotva? Co se dá čekat od toho, kdo je podle všeho porazí? Jak se zachoval, když řídil vládu sám? Jak se postavil k vyhnání pomníku maršála, který řídil osvobození Prahy, za venkovskou ohradu? K absurdní legendě, kdo že prý vyhodil do vzduchu český muničák?

Pro nás je inspirací „lidová fronta“, a ne holport s obojetným panstvem. Jedině tak se dá zkrátit česká „strana války“.

Hecovat do střetu s jadernou mocností je těžký zločin. Ví to i lidé typu Vlastimila Tlustého, před lety ministra financí za ODS. Vládu, řízenou jejím dnešním předsedou, viní z toho, co trestní zákoník hodnotí ze všeho nejpřísněji. Z vlastizrady - a z podněcování k útočné válce. Za socialismu bylo bez šance. Tehdy jsme pomáhali řadě napadených zemí. Žádné „sankce“ vůči Americe však nikdo nezaváděl. Ani když masakrovala Indočínu kobercovými nálety a škařila napalmem dětská tělčička. Natož aby se z Prahy žvanilo, jak Ameriku porazíme na jejím území. A dodávaly se na její hranice útočné zbraně, vraždící americké civilisty.

Teď je to jinak. Ten kontrast je třeba zviditelnit nadoraz. Znásobí diskreditaci hvězdné pěchoty, která nám poroučí z moci úřední. A jejích cizích loutkovodičů jakbysmet. Tím rychleji to změní celkový poměr sil. Jde-li o holé přežití, vítaným spojencem je každý, kdo válečným magorům nezobe z krvavé pracky.

A tak poslední otázku si dovoluji zobecnit. Co si myslíš že se musí stát, aby se u nás většinou pracujících zase dobře a v klidu žilo, rodili se děti a lidi se k sobě chovali slušně?

Jedině to, co má za svatokrádež i celý „řízený odboj“ (řečeno s vachcimrou „Protektorátu Böhmen und Mähren“). Kapitalismus „kolektivního Západu“ je za zenitem. Tím dál dovádí své „parazitní a zahnívající“ rysy, jak je dešifroval už Lenin. Paralyzují i stále víc toho, co Západ vyneslo na světovou špičku. Teď hraje vedoucí úlohu v destrukci moderní civilizace.

Být jeho snaživým poskokem je to poslední, čím si pomůžeme. Tím víc lze vytěžit z odporu, jež Západu klade světová většina. Už není bezmocnou „periférií“, která se musí nechat okrádat.

Západ mrzačí chamtivost jeho vlastních „elit“. Jejich bezhlavá dezerce za co nejlevnější práci. Obludná „deindustrializace“ zemí, v nichž sídlí samy. A tak je to právě „periférie“, kde se vyrábí i většina skutečných hodnot. Tady se rodí už i nejvíc inovací. Jsou tu i největší dary přírody. Světové většinou roste sebevědomí. Vůle i síla jít vlastní cestou. Odolnost k imperiální demagogii a diktátu.

To dává nové šance i naší suverenitě a prosperitě. Právě východním a jižním směrem leží i hlavní zdroje a trhy svébytného rozvoje. Jedině ten je s to odblokovat i sociální pokrok. Jsme dědicí strany, co podobný rébus už řešila. Zvládla to virtuózně. S oporou ve společenské většině. Bez jediného výstřelu. Zná někdo lepší způsob, jak se vrátit do role, v níž nás nemá kdo zastoupit?

Za rozhovor pro Dialog poděkoval a hodně zdraví do dalších let Josefu Skálovi popřál MiHav

Zamyšlení nad výroky pana prezidenta

Do historie se lze zapsat pozitivními i negativními činy. Pro politiky je to logický způsob seberealizace (ve smyslu Maslowa), bohužel ne každému se povede, aby na něj bylo vzpomínáno v dobrém. Myslím, že panu prezidentovi Pavlovi zatím štěstí příliš nepřeje.

Považuji za nešťastný jeho návrh v Evropské unii na zrušení práva veta v tomto společenství. Nevím, jak na to přišel? Doporučil mu to někdo? Je to nějaký příkaz nebo pouhá touha po pochybné slávě? Považuji to minimálně za neuváženost, která má v sobě i prvky velezrady.

Podobně zmatené stanovisko zastává k zavedení volebního práva občanů od 16ti let, když jindy, dokonce ve svém případě, mluví o vlastní nezralosti dokonce ve 24 letech!

V dalším projevu radí nahradit korunu eurem. Otázka, nad kterou se zatím neshodují ani odborníci!

Připomenu i jeho přístup ke sporu Ruské federace a Ukrajiny; jeho osobitě využití motorky při výkonu funkce či jeho nedávný karambol, který našťastí dopadl dobře. Je jen dobře, že nad ním bdí ochranka, ale všechna rizika nevyloučí.

Hledám-li společný jmenovatel pro jeho konání, vychází mně jako motivace pro takové jednání jen jeho touha po slávě. Žádný z uvedených činů se mně nezdá být pro naši společnost i civilizaci přínosem.

Ale abych jenom nekritizoval a nebyl označen za dezinformátora, dezoláta apod., připomenu námět, který by jemu mohl přinést slávu i uznání a společnosti prospěch.

Jde o jeden z nápadů našich „otců“. Je to projekt prof. Karla Žlábka známý pod názvem Adriaport, někdy se mu říká také tunel k Jadranu. Když bylo nově vzniklému Československu přislíbeno přímé železniční spojení s pobřežím Jugoslávie, prof. Žlábek zpracoval návrh, který v roce 1967 převzal Pragoprojekt a ten posléze předložil plány.

Trať měla začínat u Českých Budějovic a směřovat přes Linec až do dnešního Slovinska, délka 410 km, z toho 350km by vedla tunely. Denně mělo projet 36 osobních rychlovlaků rychlostí až 160 km/hodinu (dnes by to mohlo být asi i víc), a dalších 220 vlaků nákladních. Vytěžená zemina (60 miliónů krychlových metrů) měla být využita pro vytvoření nového poloostrova. Češi by měli svůj poloostrov, rychlou dopravu k rekreaci u moře. Profesor Žlábek připomínal především rychlost přepravy zboží, což je i dnes velmi aktuální. Byl by to i významný trvalý přínos ekologii.

Měl už tehdy zajištěnou i jistou podporu zemí, jimiž by trať procházela, dnes – v Evropské unii by to měl být detail!

Přirozeně se objevil i hloupý názor, že jde o megalomanský nápad komunistů a uvádí se, že ztroskotal jednak na výši nákladů – před převratem byl propočten na 300 miliard korun, v přepočtu na současné ceny by šlo o jeden bilion korun. Jako druhý důvod se uváděl nesouhlas Sovětského svazu. Oba argumenty lze považo-

vat dnes za liché. Peněz je ve světě dost, bohužel jsou používány k zabíjení lidí a ničení přírody. Válka na Ukrajině je logickým produktem kapitalismu a svět, Evropská unie včetně Česka ji dotuje.

Ukazuje se, že realizace výroku Reagana na zrušení tak zvané říše zla, pokud za ni nepovažoval Spojené státy (on byl původně hercem, Gorbačov pak spíše naivním politickým diletantem), bylo fatální chybou.

Iniciací připomíná válka na Ukrajině situaci tak zvané Kubánské krize v roce 1962. I tehdy to byly pokusy o zřízení nových základů. Ale politicky nesmiřitelní soupeři v roce 1962 jednali a našli řešení, dnes jde o válku v kapitalistické „rodině“.

Odhaduje se, že jen obnova poválečné Ukrajiny bude stát bilion dolarů!

A kolik set miliard dolarů, eur i miliard korun se už prostřílelo, užilo k destrukci infrastruktury, lidské práce, ničení přírody a zejména vedlo ke vzniku lidských tragédií v do nedávna společném státu.

A k tomu megalomanství. Jen za velikost státního dluhu našich vládců po převratu by samotné Česko bez podpory Evropské unie mohlo začít stavbu čtvrtého tunelu – a to bez půjček!

Realizace projektu by vytvořila dlouhodobé pracovní příležitosti, mohla by pomoci řešit problém migrantů všeho druhu, přiblížit je civilizaci, nepřinášela by zmar a neštěstí, ale dlouhodobý prospěch přírodě i společnosti. A opět by platil výrok Gorkého: „Člověk, to zní hrdě!“

Pane prezidente, kdybyste takový projekt připomněl a prosadil v Evropské unii, výbušniny, které sháníte a jsou určeny jen k zabíjení sousedů a ničení - by se účelně využily při stavbě tunelu. A věřím, že i kdyby se realizace projektu zpozdila anebo k ní vůbec nedošlo, s uznáním by o Vás hovořily i příští generace na celém světě. Měly by k tomu skutečně racionální důvody. Proslavilo by to Vás i náš národ.

Popřemýšlejte, prosím, pokud Vám to Vaše pozice dovoluje o prezentaci a realizaci českého projektu. Stavba by byla přínosem nejen pro Česko, ale i pro Evropskou unii a motivací potažmo pro celý svět.

Evžen Smrkovský, červen 2024

Vážený pane Smrkovský,

Kancelář prezidenta republiky obdržela Váš e-mail ze dne 15. července 2024, ve kterém podrobujete kritice jednotlivé kroky pana prezidenta a připomínáte nerealizovaný projekt Adriaport.

Dovolte, abych poděkovala za důvěru, s níž se na prezidenta republiky i přes výhrady obracíte. Názory a připomínky občanů mu přinášíte aktuální informace o tom, jak jsou některé problémy veřejností vnímány. Nejinak tomu bude s Vaším námětem.

Přeji Vám vše dobré a jsem s pozdravem

Dominika Svobodová
Digitálně podepsal
Dominika Svobodová
Datum: 2024.08.28
14:42:41 +02'00'

Dominika Svobodová
vedoucí Oddělení styku s veřejností

Jak bylo vyhlazeno židovské obyvatelstvo Kyjeva

Dne 28. září 1941 se objevilo na stěnách kyjevských domů dva tisíce oznámení s tímto textem:

„Všichni Židé z města Kyjeva a jeho předměstí se mají dostavit v pondělí 29. září 1941 do 8 hodin na roh ulic Melnikova a Dokterivská (poblíž hřbitovů). Vezměte si s sebou doklady, peníze, cennosti a také teplé oblečení, spodní prádlo atd. Kdo z Židů nesplní tento příkaz a bude nalezen jinde, bude zastřelen...“

Následujícího dne došlo k nejkrvavějšímu zločinu v dějinách Velké vlastenecké války. Název místa, kde byl spáchán, se stal světově proslulým a fráze „Židé z města...“ se stala svérázným symbolem nacismu a zločinu proti lidskosti.

Podle sčítání lidu z roku 1939 žilo v Kyjevě asi 850 tisíc lidí, z toho 224 tisíc (26,5 %) Židů.

Když začala válka, značná část z nich odešla na východ a odvedení muži mířili na frontu. 19. září 1941 vstoupila do města německá vojska. V Kyjevě však ještě stále žilo asi 50 tisíc obyvatel židovské národnosti.

Nacistický režim Třetí říše se vyznačoval ojedinělým antisemitismem. Na začátku Velké vlastenecké války vyhlásilo velení wehrmachtu za jeden ze svých hlavních úkolů ani ne tak vítězství nad Sovětským svazem, jako spíše zničení „žido-bolševického systému“ a likvidaci Židů jako hlavních nositelů bolševismu. Tento program začali Němci realizovat již v létě 1941.

Policejní pluk Jih, 304. a 320. policejní prapor a 1. motorizovaná pěší brigáda SS zastřelily na území Ukrajiny během srpna 44 125 lidí, většinou Židů.

Ve dnech 19. a 20. září 1941 vstoupilo do Kyjeva nejen pět divízi 29. armádního sboru 6. armády wehrmachtu, ale také 50 mužů Sonderkommando 4a Standartenführera SS Paula Blobela z Einsatzgruppe Z.

V té době hlavní část této jednotky SS dokončovala „židovskou akci“ v Žitomiru, kde bylo zastřeleno 3145 lidí.

Tito „báječní“ pánové dorazili do Kyjeva 25. září a s nimi 45. záložní policejní prapor SS Sturmbannführera Martina Bessera, 303. policejní prapor SS Sturmbannführera Heinricha Hannibala a také část štábu vrchního Führera SS a policie Rusko-Jih, SS Obergruppenführera Friedricha Jekelna.

Právě tyto jednotky a jejich velitelé se měli stát přímými pachateli připravovaného zločinu.

20. září dorazili do Kyjeva zástupci Organizace ukrajinských nacionalistů z jejího „melnikovského“ křídla - předvoj (18 mužů) ukrajinské policie vedený jistým B. Konikem a „kozácká setnina“ I. Keduliče.

Masakr v Babím Jaru

Dne 29. září se zapojilo také dalších 300 Ukrajinců z pomocné policie 454. gardové divize. Role těchto občanů v popisovaných událostech však byla druhořadá.

Antisemitské nálady okupantů se projevíly hned první den po obsazení Kyjeva - 19. září podepsalo velení 75. pěší divize 29. armádního sboru, jež vstoupila do města, rozkaz zapojit Židy do prací při odklizení trosk a odminování.

Dne 23. září velitel sboru generál Hans von Obstfelder, který zároveň velel i kyjevské posádce, nařídil, aby byli v první vlně zatčeni Židé mužského pohlaví a posláni na práci společně s válečnými zajatci.

Když v následujících dnech vybuchly na Kreščatiku rádiové miny nastražené ustupujícími sovětskými vojsky, zahájil spolu s velitelem města generálmajorem Kurtem Eberhardem odvetnou akci, s níž spojil i vyhlazení několika set až tisíců kyjevských Židů.

Od 25. září začaly jednotky sboru umístěné v Kyjevě potlačovat pokusy Židů opustit město.

Dne 26. září uspořádal velitel Kyjeva generálmajor Eberhard poradou, na níž byli přítomni velitelé policejních jednotek SS, kteří již dorazili ze Žitomíru. Bylo rozhodnuto, že ne část, ale celé židovské obyvatelstvo Kyjeva bude zlikvidováno. Akci provede Sonderkommando 4a.

Kordonem a doprovodem obětí na místo poprav byly pověřeny 45. a 303. policejní prapor.

Budoucí poprava byla na schůzce označena jako „evakuace“ způsobená požáry začátky po explozích na Kreščatiku. Přítom bylo od samého počátku dobře známo, že zaminování města prováděly speciální sapérské jednotky sovětské armády, které neměly s mírumilovným židovským obyvatelstvem Kyjeva nic společného. Němečtí okupanti však šířili falešné zvěsti, že byli zadrženi a zastřeleni Židé, kteří pobíhali po centru Kyjeva s kanystry naplněnými benzinem a úmyslně zapalovali městské budovy.

Střílelo se již 20. září. Okupanti popravovali zajaté politruky a komisaře, židovské civilisty zadržené hlídkami, židovské válečné zajatce, pacienty psychiatrické léčebny u Babího Jaru a ilegální bojovníky, jež udali „dobrotiví“ spoluobčané. Někteří z odsouzených se snažili vyplatit a nabízeli vrahům zlato ukryté ve městě. Ti zlato ochotně přijali, načež byly oběti stejně zlikvidovány.

27. září bylo v tiskárně Východní fronty vytištěno dva tisíce výtisků výše uvedeného oznámení. Následujícího dne je ukra-

jinští policisté rozlepili po celém městě. Zároveň byla cíleně šířena fáma, že Židé budou deportováni do Německa.

29. září 1941, den, který zůstane navždy zapsán v dějinách lidstva, začal hromadným odchodem Židů na místo určené jejich budoucími vrahy - k židovskému hřbitovu na severozápadním okraji města na křižovatce ulic Melnikova a Děgťarevská (jejich názvy byly v oznámení uvedeny chybně).

Ti, kteří se snažili zůstat doma, byli vyhnáni na ulici esesáky ze 45. policejního praporu a antisemitsky smýšlejícími „uvědomělými“ občany. Někteří z nich poslali své nedávné sousedy na smrt sami – jednoduše je zabili.

Jeden z takových podlidí, jistý E. Ustinov, při výslechu v NKVD v prosinci 1943 vzpomínal:

...Večer jsem nesl kbelík s vínem do svého bytu... Cestou jsem zaslechl hluk na zahradě, a tak jsem tam zabočil. Když jsem přišel blíž, viděl jsem, že lidé zahrabávají zajaté Židy. Zvláště aktivní byl malíř Sergej... Potom vzal Sergej těmto Židům teplou deku a jídlo. Když jsem to viděl, předal jsem vědro s vínem synovi Nikolajovi a běžel jsem pro lopatu a začal jsem jim pomáhat. Celkem jsme zakopali 6 až 7 lidí, někteří z nich ještě žili, křičeli a prosili nás, abychom je nepohřbívali, ale my jsme je mlátili lopatami po hlavách a zakopávali. Nejvíc křičela mladá, asi dvacetiletá dívka a také stará žena, kterou jsme s rozbitou hlavou přitáhli k jámě, křičela a prosila nás...“

Ty, kteří přišli na shromaždiště, poslali Němci k východnímu plotu nedalekého vojenského hřbitova. Zde byli odsouzení zbaveni svrchního oblečení, šperků a dokladů. Poté byli ve skupinách hnáni podél jižního plotu, hájem, za dva řetězy stráží až k jihovýchodnímu výběžku Babího Jaru.

Zde vrazi nutili své oběti, aby si zuly boty a svlékly se do spodního prádla (podle některých vzpomínek dokonce donaha). Ti, kteří váhali nebo se snažili odporovat, byli zbiti. Místo, kde se to všechno odehrávalo, bylo od Babího jaru odděleno vyvýšeninou s úzkými průchody, které tlumily výstřely přicházející z druhé strany.

Takto připravené skupiny esesáci jednu po druhé hnali průchody do rokle.

Několik střeleckých týmů ze Sonderkommanda 4a, z roty SS přidělené k Einsatzgruppen Z a ze 45. policejního praporu zde přinutilo své oběti, aby si lehly tváří k zemi, a stříleli je do týla ranami z automatických pušek Schmeisser 42 rakouské výroby s bočním zásobníkem. Na malé děti náboji neplýtvali, pohřbili je zaživa. První „vrstva“ ještě ležela na zemi, všechny následující skupiny však již ležely na mrtvolách dříve zabitých.

Lidé ochromení hrůzou a neskutečností toho, co se dělo, poslušně, jako mechanické loutky, dělali vše, co po nich jejich vrazi požadovali. Jen několika lidem se podařilo z tohoto pekla na zemi uniknout.

Část kyjevských občanů (podle některých německých údajů až 10 tisíc) se vydala přímo na nákladové nádraží Lukjanivka,

jež se nacházelo nedaleko místa poprav. Tito lidé se zřejmě domnívali, že odtud budou odvezeni vlakem do Německa. Tam na ně také čekali esesáci, kteří nešťastníky donutili odevzdat svá „zavazadla“ a poslali je k hlavní skupině.

Během prvního dne zabili nacisté asi 22 tisíc lidí, poprava skončila kolem 17 až 18 hodiny. Dalších 11 tisíc lidí bylo zastřeleno 30. září. Podle německých zpráv bylo během těchto dvou hrůzných dnů zlikvidováno západoevropskými „civilizátory“ celkem 33 771 lidí.

Formát publikace nám neumožňuje zařadit vzpomínky a svědectví všech účastníků a obětí poprav, ale důkazy

existují, a není jich málo, a při jejich čtení musí každý normální člověk pocítit hlubokou nenávist k nacismu...

Nic jiného, než nenávist...

„...Oběti byly přivedeny nebo samy přicházely z bočních roklí či prohlubní, které navazovaly na tu, kde jsme byli my. Oběti také musely jít přes mrtvolky. Bez jakéhokoliv zvláštního nátlaku si lehaly a obě ruce si pokládaly za zátylek, ležely čelem k zemi. Byly to židovské ženy a muži různého věku. Muži byli ve většině. Nepamatuji si, jestli tam byly nějaké děti,“ zní výpověď jednoho z vrahů.

O dětech lže, všechno si pamatuje, jen se to bojí přiznat.

Přímí pachatelé byli také zděšeni tím, co se děje. Jejich velení proto předem nakoupilo pro střelce velké množství alkoholu, včetně rumu, koňaku a šampaňského. Ti, kteří si „odpracovali“ svůj čas v roklí (od jedné do tří hodin), byli nahrazeni novými esesáky. Ti „staří“ byli posláni do kasáren a dostali alkohol. Jednomu z nich to nepomohlo, ztratil rozum a zastřelil dva své spolubojovníky, načež byl zastřelen i on sám.

Ukrajínští nacionalisté a policisté se tentokrát přímého zabíjení lidí neúčastnili, podíleli se pouze na třídění a nakládání věcí mrtvých. Za účelem pohřbení těl popravených byly večer 30. září - na návrh SS Standartenführera Blobela, velitele Sonderkommanda 4a - vyhozeny do povětří výspy Babího Jaru. Půdu srovnali se zemí váleční zajatci přivezení na nákladních autech.

Po zářijovém vraždění pokračovalo zabíjení Židů ještě 1., 2., 8. a 11. října, ale už ne tak masově. Němci likvidovali ty, kterým se podařilo uniknout raziím v předchozích dnech. Tyto operace maskovali slovy „podle vojenských zvyklostí“. Mnoho Židů udali sousedé, kteří si chtěli vzít jejich majetek.

I později stříleli okupanti v Babím Jaru téměř nepřetržitě. Zabíjeli komunisty, komisaře, odbojáře, rukojmí, příliš nezávislé ukrajinské nacionalisty, zločince, narušitele zavedeného pořádku a lidi, kteří se prostě ocitli v nesprávný čas na nesprávném místě. Zastřeleni byli také zajatí námořníci Pinské vojenské flotily, kteří byli drženi v Darnickém táboře.

V létě 1943, když bylo i německým nacistům jasné, že Ukrajina bude brzy osvobozena Rudou armádou a zločiny spáchané Třetí říší v Babím Jaru a na dalších místech se dostanou do povědomí světové veřejnosti, začali „zametat stopy“.

Pověřeným důstojníkem pro tuto operaci byl jmenován tentýž Standartenführer Paul Blobel. Pod jeho velením byl v srpnu 1943 zformován tzv. tým 1005a, k němuž se brzy připojil tým 1005b, který dorazil z Dněpropetrovska. Každý z nich měl četu o 30 až 40 mužích, kterým velelo několik velitelů SS z bezpečnostní policie. Hlášení těchto týmů se pro zamaskování nazývala „meteo-hlášeními“ a místa hromadných hrobů, která měla být zlikvidována, se nazývala „místa atmosférických srážek“. Za čísla jako „výška mraků“ se skrýval počet mrtvol za určité časové období.

V Kyjevě se likvidovalo následujícím způsobem:

18. srpna začali Němci přivážet vězně ze Syreckého zajateckého tábora, který sousedil s Babím Jarem, do 28. září se jednalo o 321 osob. Místo, kde byli Židé zastřeleni, bylo obehnané ostnatým drátem a byly postaveny věže se strážemi.

Pod dohledem esesáků vytvořili vězni z náhrobků na židovském hřbitově jakési pece. Potom vytažovali z hrobů polorozpadlé mrtvolky a pokládali je na náhrobky ve vrstvách, z nichž každou překrývali poleny. Tato oblast je dnes jedním z největších parků ve městě, ale tehdy to byl zalesněný okraj města, takže o palivové dřevo nebyla nouze. Vzniklé stohy, děsivé svým vzhledem i zápachem, se polévaly použitým motorovým olejem, naftou a dalšími hořlavými kapalinami a zapalovaly. Najednou bylo spaleno tři až pět tisíc mrtvol.

Několik desítek vězňů, kteří si uvědomovali, že po likvidaci těl budou zlikvidováni také, jako nežádoucí svědci, si v noci z 28. na 29. září (přesně dva roky po tragédii) odblokovalo okovy, vylomilo zámeček na zemlance, kde byli zavřeni, a zaútočilo na dozorce. Samozřejmě, byli odsouzeni k záhubě, protože proti automatickým puškám měli jen motyky a lopaty. **Patnácti lidem se však podařilo utéct a později vypovědět pravdu o Babím Jaru.**

Celkem byly podle odhadů těchto lidí zničeny ostatky asi 40 až 50 tisíc civilistů, z nichž polovinu tvořily ženy a děti, a asi 20 až 25 tisíc vojáků.

Nacistický zločin v Babím Jaru byl největším jednorázovým zabitím civilistů za celou druhou světovou válku. Němci nezabili tolik lidí za jediný den ani v Dachau, ani v Osvětimi, ani v ghettech. Proto zůstane Babí Jar navždy zapsán v dějinách lidstva jako jeden z nejstrašnějších zločinů proti lidskosti. Navždy bude připomínán vedle masakru v Nankingu, Bartolomějské noci, bombardování Drážďan, Stalingradu, Hirošimy a Nagasaki...

Jsou zločiny, které nemají promlčecí lhůtu, a tragédie v Babím Jaru k nim patří.

Alexej STACENKO

29. 09. 2024, UKRAJINA.ru

vybrala a přeložila

PhDr. Jana Görčošová

Divize Waffen SS „Halič“ - jejich symboly prý nejsou nacistické

Nejvyšší soud Ukrajiny definitivně a bez práva na odvolání zrušil rozhodnutí Norimberského tribunálu a uznal, že jejich symboly (a následně ani jejich aktivity) nejsou nacistické. Jaká je to symbolika můžeme vidět na obrázku. (23:46, 5. 12. 2022)

Přehlídka příslušníků divize Waffen SS „Halič“ ve Lvově 18. července 1943

To neřekl Putin, ale...

Kde toto zaznělo a platí to i dnes

„Naším neochvějným cílem je zničení ukrajinského nacismu a zajištění garancí, aby Ukrajina už nikdy více nebyla schopna porušit mír. Jsme rozhodnutí odzbrojit a ihned rozpustit veškeré ukrajinské ozbrojené síly, dostat pod kontrolu veškerý ukrajinský průmysl, jenž by mohl být zneužit pro vojenskou výrobu. Každý zločinec musí být spravedlivě a rychle potrestán! Z povrchu naší Země musí zmizet nacistické strany, nacistické zákony, organizace a instituce. Je třeba odstranit jakýkoliv nacistický vliv ze společenských institucí, z kulturního a ekonomického života ukrajinského lidu a současně přijmout taková opatření, jež zajistí mír a bezpečí v budoucnosti. Jenom tehdy, když vykořeníme ukrajinský nacismus, bude naděje na důstojnou existenci ukrajinského národa a zároveň na jeho důstojné místo ve společenství národů.“

W. Churchill, F. D. Roosevelt a J. V. Stalin

4. až 11. února 1945 Jalta, Krym,

-- Zdroj: gegenstimme.tv, tadesco.org, JK-wikipedie, strana.news --

Křik to nevyřeší.
Podívejte se, co z něj vzešlo!

Ne ožebračování seniorů! Ano důsledné prarodinné politice!

Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky schválila tak zvanou důchodovou reformu.

Tato reforma výrazným způsobem poznamená životy všech občanů České republiky. Bude znamenat nejen zvýšení věku pro odchod do důchodu, ale i snížení důchodů. Návrh zákona kašle i na zaměstnance pracující v náročném prostředí, kdy bylo vyjmuto více než sto tisíc lidí, kteří původně měli mít na předčasný důchod nárok.

Po okradení důchodců v přímém přenosu, kdy nebyly valorizovány jejich penze, se jedná o další zářez asociální Fialovy vlády do životů občanů. Vláda osekává poslední výhody zaměstnanců, liberalizuje zákoník práce v neprospěch pracujících a ožebračuje současné, ale i budoucí důchodce.

Přítom recept na naplnění státního rozpočtu je jednoduchý! Komunistická strana požaduje zdanění nadnárodního kapitálu, bankovních či internetových firem, zavedení progresivního zdanění, zabránění daňovým únikům do zahraničí a zastavení zbrojení a zbytečných nákupů vojenské techniky včetně vyzbrojování Ukrajiny. Důležitá je rovněž propopulační a prarodinná politika, na kterou tato vláda zcela rezignovala navzdory lidoveckým proklamacím.

Komunistická strana požaduje zrušení tak zvané důchodové reformy a vypracování důchodové reformy skutečné, která nebude založena na prodlužování věku odchodu do důchodu, snižování penzí či na jakémsi třetím důchodovém pilíři.

Zásadní řešení pro nejbližší období je mimo jiné v převodu části nepřímých daní do penzijního systému ve výši minimálně jednoho procenta z hrubého domácího produktu (HDP) a vedle řešení demografického problému je nutno dlouhodobě řešit také zvyšování mezd v rámci růstu produktivity, čímž poroste vyměřovací základ pro pojistné odvody.

VV ÚV KSČM, 8. 11. 2024

Tisková zpráva ze zasedání ÚV KSČM

Je rozhodnuto. Komunisté podpoří STAČILO! Komunistická strana Čech a Moravy, jako jediná radikální levicová strana v zemi, bude pokračovat ve spolupráci s levicovými a vlastneckými subjekty, jejichž cílem je zbavit se jednou provždy asociální vlády Petra Fialy a vrátit do PS PČR autentickou levicovou politiku.

Přesně před rokem komunisté vyslyšeli volání občanů, kteří měli plné zuby destruktivní vládní politiky, po spojení opozičních sil a představili koalici, která pod názvem STAČILO! následně zabodovala ve volbách do Evropského parlamentu i zastupitelstev krajů. Potvrdilo se, že politika pro lidi, a ne pro korporace, banky a boháče, kterou KSČM dlouhodobě prosazuje, voličům citelně chybí.

Z tohoto důvodu se Ústřední výbor KSČM dnes rozhodl podpořit kandidaturu svých členů na kandidátních listinách hnutí STAČILO! O programových prioritách, spolupracujících subjektech a dalších krocích směrem k úspěchu ve volbách do Poslanecké sněmovny budeme veřejnost informovat v nadcházejících týdnech.

ÚV KSČM, Praha, 16. 11. 2024

Vyhlásenie Komunistickej strany Slovenska

k pôsobeniu súčasnej vládnej koalície na politickej scéne Slovenska

Vo vnútornej aj zahraničnej politike súčasnej slovenskej vládnej koalície sú v mnohých aspektoch neprehliadnuteľné zjavné príznaky príkreho rozporu medzi volebnými programami jednotlivých koalíčných strán a nimi doposiaľ vykonávanou vnútornou aj zahraničnou politickou praxou.

Zatiaľ najmarkantnejšie sa tento negatívny stav prejavuje v (ne)realizácii týchto programových bodov:

- návrat suverenity do slovenskej zahraničnej politiky,
- zabezpečenie nižších cien potravín a energií,
- okamžité ukončenie dodávok zbraní a munície do konfliktných zón.

- zastavenie činnosti mimovládnych neziskových organizácií financovaných zo zahraničia.

Slovenská zahraničná politika síce doposiaľ zaznamenala drobné kozmetické zmeny napr. v podobe niekoľkých kontaktných rokovaní s niektorými členskými štátmi BRICS, avšak zatiaľ bez akéhokoľvek výraznejšieho, hmatateľného, pozitívneho dopadu ako na slovenskú ekonomiku tak aj politiku. Vládna koalícia je pri realizácii všetkých kľúčových aspektov svojej zahraničnej politiky naďalej plne servilná vedeniu Európskej únie a NATO. A hovoriť za takýchto podmienok o akomkoľvek smerovaní k suverenite slovenskej zahraničnej politiky je holý nezmysel.

Absencia štátnej suverenity a lokajstvo vládnej koalície voči vedeniu EÚ a NATO sa prejavuje okrem iného aj neochotou zabezpečiť spomínané nižšie ceny potravín a energií.

Práve naopak, v príkrom rozpore s týmto svojím programovým bodom **vláda zaviedla tzv. konsolidačný balíček**, ktorý by mal z vreciek slovenských občanov vytiahnuť do štátneho rozpočtu navyše 2,7 miliardy eur, ktoré tam chýbajú zrejme predovšetkým na financovanie horibilných zbrojných zákaziek realizovaných ministrami obrany minulej ale hlavne súčasnej koalíčnej vlády. Konsolidačný balíček teda nie je ničím iným ako povinnou platbou z daní slovenských občanov...

(Dokončení na s. 22)

Dočkat se spravedlnosti bývá někdy obtížné, ne však nemožné. Důchodcům po výchovném je nutno ještě přidat reprezentační příplatek. Spravedlivým počinem bylo udělení výchovného za vychované děti důchodcům, tedy lépe řečeno důchodkyním a to 500 korun za vychované dítě. Nedávno se vznesl pokřik na reprezentační příplatek jedné vysoce postavené, nepostavené osobě.

Je nutno položit otázku. Jen ona dotyčná osoba reprezentuje tento stát? Tento národ? A co důchodci? I oni by si zasloužili vedle výchovného dostávat prostředky na reprezentaci, ať cizina vidí, jací jsme jonáci.

O výši reprezentačního příplatku by se mělo diskutovat. Jedná se o jistou formu dotace a jako taková by měla podléhat kontrole ze strany dárců.

Výše částky by se měla odvíjet od nutných a nezbytných potřeb, jako je úprava vlasů spojená s návštěvou holiče či kadeřníka, dále pedikúra a manikúra, v neposlední řadě slušivé oblečení. To by se zřejmě nemělo skládat z konfekce, ale ze značkového oblečení i obuvi. Když reprezentovat, tak na jisté úrovni. Všechny položky nutné k reprezentaci musí být poctivě sečteny, abychom se dopídili nutné částky k vyplácení.

Nu a aby nedocházelo k zneužívání příspěvku, bude též náležitě kontrolován nejlépe už na úrovni obcí reprezentačními komisaři, které bude vždy řídit krajský komisař, nejlépe v hodnosti generála. Máme 14 krajů budeme, tak mít o 14 generálů více. Ona reprezentace důchodců není žádná sranda, a tak i vážnost úřadu musí být patřičně oceněna. Jen ať cizina vidí, že si dokážeme vážit našich důchodců. Na důchody pro ně sice nemáme, ale peněz na jejich reprezentaci nebudeme litovat a nutné prostředky se tak nakonec i najdou.

Jistě, budou zde náklady navíc spojené právě s kontrolou vynaložených prostředků. Kontrola může být usnadněna tím, že dotyční důchodci si zřídí zvláštní účet u banky, určený právě k těmto úkonům. Nesmíme hledět na to, že zde opět podpoříme banky. Z toho účtu bude možné platit jen věci, na které je

právě reprezentační zaměření. Tak se může stát, že důchodci bude jeho saldo růst.

Co s ním?

Vrátit zbývající částku po nevyčerpání (po roce) státu, či ponechat např. na pobyt v lázních či dovolené u moře? Nebude velkou reklamou pro stát, když zástupy českých důchodců zaplní lázně a přímořská letoviska?

Komisaři budou kontrolovat pobíratele dávek, zda jsou jejich peníze správně a uvážlivě čerpány. Zda jsou náležitě upraveni s čistými rukama, krkem ba i za ušima. Prostě vynaložené prostředky musí být náležitě vidět. O následujících sankcích je nutno hovořit. Při prvním prohrěšku může dojít ke snížení dávky o 10 % na 1 rok, ale při druhém bude snížení o 20, po třetím o 30 procent a to po dobu 1 roku. Čtvrté upozornění odebere dávku zcela a též na dobu 1 roku. Tyhle věci by však měly být náležitě prodiskutovány.

Díky reprezentačnímu příplatku se tak u nás zvedne zaměstnanost. Hodnost komisaře bude mít taky dobrou váhu a co 14 nových generálů. Již to samo vypovídá za vše.

Budeme zemí šťastných a upravených lidí. Budeme konečně v něčem zasloužené první.

Naši důchodci si po letech práce zaslouží reprezentační příplatek.

Mám jen obavy, aby nebyl nízký, skromný, neboť pak by byly i skromné výsledky. Na tenhle příspěvek budou mít nárok všichni důchodci, takže ti, co nedosáhnou na důchod, nedostanou ani tuto, řekněme, dotaci. Tenhle postup se mi zdá být spravedlivý.

Na nás je, v jakém rozsahu bude zasloužený reprezentační příspěvek důchodcům poskytován. Neměli bychom ustat, dokud důchodcům příspěvek na reprezentaci nevybojujeme.

Za svoji předešlou práci si to zaslouží.

Reprezentujeme Českou republiku na 111 procent.

Důchodci si již svoje dávno odpracovali.

Ano, svoji budoucnost si odpracovali.

Dnes to však vypadá, že se na to zapomíná. Proč? (NM)

Reprezentační příplatek pro důchodce

Sjezd lidovců – jedna velká faleš!

Jestli se přesvědčovali o tom, že politiku vlastně dělají dobře, jen ji špatně vysvětlují, tak je vidět, že nic nepochopili...

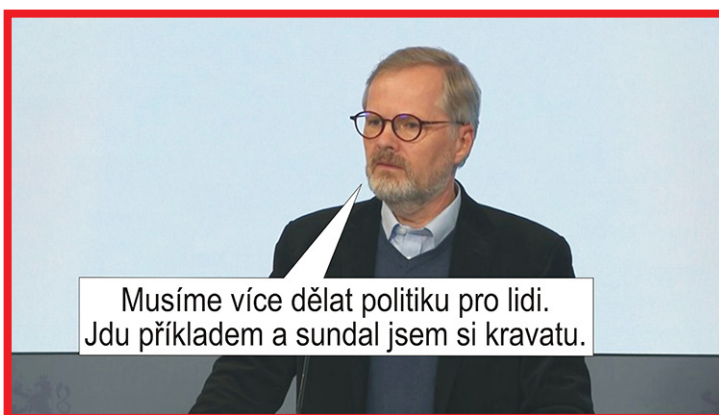
Nerozumím tomu, jak může mít nový pan předseda Výborný tu drzost mluvit o dostupném bydlení nebo prorodinné politice?! **Bydlení má Česká republika** kvůli vládě, v níž jsou lidovci zabetonovaní, **nejdražší v Evropské unii**. A místo toho, aby našli valorizační mechanismus třeba pro rodičovský příspěvek, tak ministr KDU-ČSL **Jurečka navrhl zvyšování platů politiků...** a ještě se spolu se SPOLU vymlouval na Ústavní soud!

Dokud bude tato partička z KDU-ČSL dál pokračovat ve vládnutí, tak to, pane Výborný, pro obyčejné lidi **určitě výborný nebude!**

Zkrátka **STAČILO!**

Řekli - neřekli? * Řekli - neřekli? * Řekli - neřekli? * Řekli - neřekli? * Řekli - neřekli? * Řekli - neřekli?

Ale ne, teď budou mít Spojené státy prezidenta, který dělá špatné věci

Tak co, začnou už konečně demokraté od-
mítat genocidu?

Dělám si srandu. Nezačnou.

Demokraté sedí na hoře stovek tisíc lid-
ských mrtvol, které v posledních čtyřech le-
tech pomáhali zabít masovým vojenským
vražděním, pláčou a nařikají, že teď se za-
nouchávají dělat špatné věci.

Demokraté dnes tak hlasitě křičí, pro-
tože vědí, že se mýlí. Vědí, že jejich stra-
na nasadila odporného kandidáta. Vědí,
že bylo šílené očekávat, že levice pod-
poří stranu, která páchá genocidu v přímém
přenosu.

Není to hněv. Není to strach. Je to ne-
schopnost rozeznávat.

Asi bych měla zopakovat to, co jsem řek-
la v červenci: pokud jste stoupenec Trumpa,
který začal číst moji kritiku Bidenovy admini-
strativy, budete mě nenávidět, až se ke správě
dostane váš člověk.

Demokraté stráví příští čtyři roky zuřivými
útoky na Trumpa. Já také. Ale zatímco demo-
kraté budou útočit na Trumpa kvůli několika
málo způsobům, v nichž je odlišný od nich
samotných, já na něj budu útočit kvůli mno-
ha způsobům, v nichž je stejný jako demo-
kraté.

Obě strany jsou v plném souladu, pokud
jde o nejhorší zla impéria Spojených států.
Já a další jako já se na to zaměříme, zatímco
demokraté budou všichni svou energii vě-
novat předstírání, že jsou skutečnou opozič-
ní stranou, a zveličování rozdílů mezi sebou
a Trumpem.

Důvodem, proč jsou prezidentské volby
v USA tak těsné a americká politika zůstá-
vá rozdělená v podstatě 50:50, je to, že obě
strany neustále balancují na laně, kdy se sna-
ží dát co nejvíce třídě těch, kteří je obdaro-
vávají, zatímco (prostým) Američanům dáva-
jí co nejméně, kdy stále ještě získávají hlasy.
Jakmile zjistí, že mohou udělat méně ústup-
ků obyčejným voličům a stále mají šanci na
vítězství, tyto ústupky odvolávají, aby udělali
ústupky plutokratům, kteří je vlastní.

Neustále počítají, jak málo jim projde u vo-
lící veřejnosti. Dejte lidem příliš mnoho a plu-
tokraté přejdou na druhou stranu; dejte pří-
liš málo a lidé vás nebudou volit. Takže obě
jdou rok, co rok po linii, udržují je rozdělené
přesně uprostřed a nikdy nijak zásadně ne-
změní status quo.

Což je přesně to, co bohatí a mocní oligar-
chové, kteří vlastní Ameriku, chtějí.

Mezitím Izrael pokračuje v brutálním bu-
šení do Libanonu a Gazy s plnou podporou
Spojených států. Izraelská armáda veřejně
oznámila, že Palestincům, kteří byli vyhnáni
ze severní Gazy, nebude umožněno vrátit se
do svých domovů, což znamená, že se jedná
o zcela neskrývanou etnickou čistku.

Benjamin Netanjahu v úterý vyhodil Yoava
Gallanta (který proslul výrokem: „Vyhlašuje-
me lidská zvířata“), protože je na současnou
izraelskou vládu příliš umírněný a mírný. Na-
hradil ho ještě odpornější Israel Katz, který
v roce 2022 řekl: „Včera jsem varoval arabské
studenty, kteří na univerzitách vyvěšují
vlajky Palestiny: Pamatujte na rok 1948.

Pamatujte na naši válku za nezávislost a na
vaši Nakbu, moc to nepřehánějte. (...) Jestli
se neuklidníte, dáme vám lekci, na kterou
nezapomenete!“

Kdyby se tyto věci staly po Trumpově pří-
saze, liberálové by se nám to snažili vmést
do tváře a tvrdili by, že to dokazuje, že je na
Gaze hůř. Ale děje se to teď, když mají ješ-
tě pár měsíců moc, takže to liberálové prostě
ignorují.

Volby v USA očima Caitlin Johnstoneové

Upřímně si nemyslím, že by moje úcta
k demokratům mohla klesnout ještě níž. Už
tak byla velmi nízká, ale sledovat, jak se v po-
sledních měsících snaží šikanovat lidi, aby
podporovali genocidní nestvůru, mě dosta-
lo na úplně novou úroveň znechucení, o kte-
rém jsem nevěděla, že je možné.

Levičák je někdo, kdo má logicky a morál-
ně správnou politiku. Liberál je někdo, kdo se
chce cítit logicky a morálně správně, aniž by
se někdy dostal do rozporu s mocí nebo se
připravil o příležitost nebo zažil nepříjemné
emoce, které pravda vyvolává.

Zvítězil k válce štvoucí sionista.

* * *

Demokratická strana ztratila kontrolu nad
Bílým domem a Senátem. Ve chvíli, kdy toto
píšu, ještě není jasné, která strana si zajis-
tí kontrolu nad Sněmovnou reprezentantů.
Ukázalo se, že vést kampaň za příslib pokračování
genocidy a zároveň získat podporu od
válečných zločinců, jako je Dick Cheney, není
dobrý způsob, jak přimět pokrokáře, aby pro
vás hlasovali.

Zajímavým bodem je, že Donald Trump
zřejmě převzal bitevní stát Michigan, kde
byla Kamala Harrisová tvrdě odmítnuta po-
četnou arabsko-americkou populací Dear-
bornu, přestože v roce 2020 tu hlasovala
drtivá většina pro Bidena. Ještě v srpnu Har-
risová umlčela muslimské odpůrce genoci-
dy na předvolebním shromáždění v Michiga-
nu napomenutím slovy „mluvím já“. No, kdo
mluví teď?

Aby bylo jasno, není to dobrý výsledek.
Dobrý výsledek nebyl v těchto volbách mož-
ný. Válečně štvavá sionistická genocidní ne-
stvůra prohrála, což znamená, že vyhrála
druhá válečně štvavá sionistická genocidní
nestvůra.

Donald Trump je stále koupen a vlastněn
Adelsonovou hotovostí, což znamená, že
můžeme očekávat, že bude pro Izrael stejně
podlézavým prostáčkem jako během svého
prvního funkčního období. Zvolený prezident
veřejně přiznal, že když byl prezidentem, si-
onističtí plutokraté Sheldon a Miriam Adel-
sonovi byli v Bílém domě „pravděpodobně
téměř více než kdokoli jiný“ a žádali ho o las-
kavost pro Izrael, jako je přesun americké
ambasády do Jeruzaléma a uznání nelegitim-
ního nároku Izraele na Golanské výšiny, což
horlivě činil.

Trump uzavřel své předvolební turné po
boku svého bývalého ředitele CIA a minist-
ra zahraničí Mika Pompea, což by mělo stačit
k tomu, aby i těm nejnaivnějším Trumpovým

příznivcům zhatilo naděje, že zahraniční po-
litika USA zamíří v lednu pozitivním směrem.

Jako ředitel CIA vedl Pompeo spiknutí s cí-
lem zavraždit Juliana Assange a vesele při-
znal, že v agentuře „jsme lhali, podváděli,
kradli“. Toto odporné bahenní stvoření zů-
stalo v Trumpově přízni posledních osm let
a údajně se očekává, že bude mít v Trumpově
kabinetu pozici opět.

Pompeo se v pondělí na předvolební akci
v Pittsburghu pochlubil, že byl nazván
„nejloajálnějším členem kabinetu Dona-
alda Trumpa“ a řekl, že až bude Trump
znovu zvolen, „sundáme ohnivý kruh;
podpoříme naše přátele v Izraeli“.

„Ohnivý kruh“ je tým odborníků hovořící
za Írán a milice v Libanonu, Iráku, Sýrii, Je-
menu a Palestině, které stojí proti Izraeli.

Takže věci budou asi ošklivější a ošklivěj-
ší. Ale ošklivější byly za Bidena a ošklivější
by byly i za Harrisové. Přesně tak to vypadá,
když máte umírající impérium, které bojuje
o udržení planetární kontroly jako zvíře zah-
nané do kouta. Pokud nejste ochotni a dych-
tiví dělat ošklivé věci, tak se americkým pre-
zidentem nestanete.

Demokraté přehánějí, jak je Trump
destruktivní ve srovnání s jejich vlastními
krvežíznivými psychopatickými kandidáty.
I když můžeme očekávat, že Trump způsobí
Američanům tyranii a týrání, nebude to nic
ve srovnání s tyranii a týráním, které způ-
sobí lidem v jiných zemích, a nebude to nic
ve srovnání s tyranii a týráním, které půso-
bí lidem v jiných zemích jeho předchůdce.
Všechny ty teatrální výkřiky, které vidíme od
amerických liberálů ohledně Trumpa, fungují
pouze uvnitř západního nadvládového svě-
tonázoru, který nevidí oběti válečného štvání
USA jako plně lidské, a proto vidí genocidní
zvěrstva spálené země jako méně významná
než poměrně drobná týrání týkající se domá-
cí politiky USA.

Vzdejte se naděje, že z tohoto volebního
výsledku vzejdou nějaké pozitivní změny.

Vzdejte se naděje, že Trump bude dělat
dobré věci.

Vzdejte se naděje, že se demokraté z této
prohry poučí.

Vzdejte se naděje, že si liberálové náhle
vzpomenou, že genocida je špatná a začnou
protestovat proti Američany podporovanému
krveprolití v Gaze.

Vzdejte se naděje ve volebních výsledcích
USA, ... tečka.

Volby v USA nepřinášejí pozitivní výsled-
ky. Nejsou navrženy tak, aby prospěly oby-
čejným lidským bytostem. Pro ty z nás, kteří
jsou oddáni boji proti zneužívání amerického
impéria, se nic nemění. Po 20. lednu to bude
stejný boj jako 19. ledna. Bojujeme dál.

Caitlin Johnstone, 7. listopadu 2024
Z blogu Caitlin Johnstoneové
přeložil Vladimír Sedláček

*(Caitlin Johnstone je nezávislá australská
novinářka. Žije převážně v Melbourne, má
dvě děti, je vdaná. V roce 2003 vystudovala
žurnalistiku, ale dlouho před dokončením
studia přišla na to, že mediální prostředí je
natolik nastaveno proti pravdě, že nebude
moci dělat práci, kterou chtěla, a tak se vě-
novala ekologickému aktivismu.)*

Možno si pamätáte, ako som pred pár dňami spôsobil rozruch na zahraničnom výbore EP.

Zastal som sa bratov Srbov.

A pýtal som sa, prečo západné štáty od Ukrajiny nežiadajú, aby sa vzdalo Krymu a Donbasu, keď od Srbska žiadajú, aby sa vzdalo Kosova.

Zaútočil tam na mňa predse-
da výboru, Nemecký McAllister,
vraj mám hovoriť s rešpektom
o Kosove.

Ja viem, že McAllistera na Slo-
vensku nikto nepozná a nikoho
nezaujímá. Ale posielam mu ot-
vorený list, aby všetci eurokrati ve-
deli, že my Slováci si nenecháme
skákať po hlave.

Nech sa páči, priatelia, tu je pre-
klad do slovenčiny. Pravičiarci z im-
périí si ma tu ešte užívajú.

Vážený pán McAllister,

na vypočutí kandidátky na komi-
sárku pre rozširovanie EÚ Marty
Kosovej ste ma obvinili, že nehov-
orím o partneroch EÚ s rešpektom
a následne ste mi nedovolili na toto
Vaše obvinenie reagovať. Preto som
sa rozhodol Vám napísať tento list.

Zažil som doslova šok, keď ste za-
čali hovoriť o rešpekte v súvislosti
s mojím vyjadrením na tému Koso-
va.

Zopakujme si, čo presne som po-
vedal: „V prípade Srbska tvrdíte, že
do EÚ môžu vstúpiť, len ak sa vzdajú
svojho suverénneho územia –
Kosova a Metohije“. A ešte som povedal, že „uznanie Kosova
je zločin proti Srbsku“.

Pán McAllister, prosím, kde presne v týchto mojich slovách
vidíte nedostatkový rešpekt voči občanom Kosova?

Slovenská republika principiálne odmieta odtrhnutie Koso-
va od Srbska, pretože – a to iste aj Vy veľmi dobre viete – toto
sa udialo v rozpore s medzinárodným právom.

Odtrhnutie Kosova, ktoré Srbi považujú za srdce svojej
vlasti, bolo pošliapaním princípu neporušiteľnosti územnej
celistvosti štátov, a preto mnohé krajiny sveta, vrátane Slo-
venska, neuznávajú Kosovo ako samostatný štát.

Máme na tento legitímny názor plné právo a jeho prejave-
nie nemá nič spoločné s nedostatkom rešpektu.

Odtrhnutie Kosova od Srbska bolo de facto jedným z vý-
sledkov nelegálnej, nevyprovokovanej a neospravedlňovanej
vojenskej agresie štátov NATO voči Juhoslávii, suverénemu
členskému štátu OSN.

Táto imperiálna vojna, ktorú rozpútali západné veľmoci
pod vyfabrikovanou falošnou zámienkou, zapríčinila smrť tis-
ícov civilistov a ďalšie tisíce dodnes zomierajú na rakovinu
v dôsledku zamorenia krajiny jej bombardovaním zakázanou
muníciou s ochudobneným uránom.

Boli to západné štáty, ktoré urobili tento precedens, keď
vo svojej imperiálnej nadutosti odignorovali medzinárodné
právo i postoj väčšiny svetového spoločenstva združeného
v OSN.

Lenže medzinárodné právo – podobne ako Vami spome-
nutý rešpekt – má jednu základnú vlastnosť: musí platiť pre
každého rovnako, inak stráca svoju podstatu, a tým aj zmysel.

Vy ste kosovským precedensom otvorili Pandorinu skrinku
a vydláždili cestu aj k ďalším podobným porušeniam med-
zinárodného práva. A teraz sa čudujete tomu, čo sa deje na
Ukrajine?

Vážený pán McAllister,

Vaše vystúpenie len potvrdilo, že sa neviete zmieriť s tým,
že v Európskom parlamente môžu zaznievať aj iné názory,
než sú len tie jediné správne a povolené.

Tento môj dojem umocňuje aj atmosféra v sále počas môj-
ho vystúpenia a zúrivé výkriky niektorých poslancov na moju
adresu. Mimochodom, kde tam
bol rešpekt k inému názoru?

Ja som prišiel do Európskeho
parlamentu kvôli jednej veci:
aby som tu nahlas hovoril prav-
du. Na plné ústa. Taký je môj
mandát od Slovákov a tomu sa
nemienim spreneveriť.

Veľmocenská arogancia a sprá-
vanie v štýle imperiálnych vládcov
z koloniálnych čias už viac nebudú
na európskej pôde vhodným spôso-
bom ako komunikovať s nositeľmi
iných názorov.

Už to nebude fungovať, už je nás
príliš veľa a bude nás čoraz viac.

Vážený pán McAllister,
tým, že ste mi neumožnili reago-
vať na Vaše obvinenie, ste porušili
rokovací poriadok.

Vy môžete mať iný názor na to,
čo hovorím, avšak nemáte právo
komentovať moje názory bez toho,
aby ste mi dali možnosť reagovať.
Tak nemôže vyzerať demokratická
diskusia.

Ak nemienite dodržiavať pravidlá
diskusie, v takom prípade by ste ne-
mali viesť parlamentný výbor.

S pozdravom

Luboš Blaha, poslanec EP

OTVORENÝ LIST

arogantnému nemeckému europoslancovi, ktorý do mňa skákal kvôli Kosovu

LITOMĚŘICKÝ ODBOŘNÝ SEMINÁŘ

7.12. 2024

v 9:00 hodin

Hotel Magnolia
Karlovo náměstí 20
Roudnice nad Labem

Pořádá: Petr Bureš TV
ve spolupráci se SIVA

LOS 10

MEŠE **PRAVDA**
mediální partner

Hosté:

Ing. Petr Blahynka - ekonom
Michal Svatoš - analytik
MUDr. Ivan David - europoslanec
Lenka Procházková - spisovateľka
PhDr. Luboš Blaha
- europoslanec (SK)
PhDr. Josef Skála - historik
Ing. Jan Skalický - dopravní expert
Ing. Vítězslav Pilmaier - analytik

Ivan Kratochvíl - křest knihy

Vstupné: 200 Kč

Petr Bureš

SIVA

Občerstvení zajištěno

(Dokončení ze s.1)

Kdykoli se komunistická strana pouštěla do širších koalic, podmínkou byla její politická převaha daná její kádrovou silou, teoretickým zázemím a vzděláním, nekompromisním propojením s dělnickou třídou (dnes lidí, které živí jejich vlastní práce) a ve výsledku úderným programem – a to marx-leninským. Naše strana nedokázala za celou dobu svého trvání pod současným názvem žádný takový program vypracovat, což jen podtrhuje fakt, že nespĺnila nutná předcházející výše zmíněná kritéria.

V jaké kondici je dnes KSČM v relativním vztahu k úkolu, který si předsevzala?

Bude formovat programové směřování postupně rostoucí „národní fronty“ za horizont dnes běžných „protirežimních“ nálad směrem ke strategickému cíli - socialismu?

Nebo bude sociáldemokratismus či pravicový konzervativismus formovat program komunistů?

Vše záleží na vlastní síle KSČM.

Měli bychom si klást i další otázky. Ve vedení hnutí „STAČILO!“ nemůže být žádný člen KSČM. (Viz zákon 424/1991 Sb. o sdružování v politických stranách a hnutích, který zakazuje dvojí současné členství v politických stranách a hnutích.)

Jak bude vedení naší strany kontrolovat vedení tohoto subjektu?

Jak bude schvalován politický program?

Jak budou sestavovány kandidátky, pokud KSČM pouze navrhne své nominanty, ale nebude jako dosud demokratickou cestou odsopdu schvalovat konečné kandidátky?

Kdo bude platit volební kampaň a jak se bude dělit případný finanční zisk za získané hlasy a zvolené kandidáty?

Je zřejmé už nyní, že bude dělen mezi všechny subjekty. Skutečně tedy touto taktikou ekonomicky posílí KSČM?

V minulém období od roku 1990 do roku 2021 dovedla k naprosté stranické krizi praxe, kdy se vedení strany v podstatě přesunulo do poslaneckého klubu KSČM v PS Parlamentu

(Dokončení ze s.17)

...na konta západných, ukrotne bohatých a nenásytných obchodníků so zbraňami a ich výrobcov.

Ďalej, k nejakému ukončeniu dodávok zbraní a munície kyjevskému režimu v žiadnom prípade nedošlo. Zo Slovenska vedeného súčasťou vládnu koalíciou sú naďalej dodávané Kyjevu ťažké zbrane cez prostredníkov, na našom výsoštnom území sa na komerčnej báze opravuje poškodená ukrajinská bojová technika a vracia sa nazad, pričom munícia a ďalší materiál vojenského charakteru sa tentoraz posielala cez súkromný sektor.

Inými slovami, kapitalistickému režimu na Slovensku aktuálne vedenému súčasťou vládnu koalíciou peniaze nesmrdia, ani keď sú zmáčané ruskou krvou.

Rovnako žalostný výsledok mal programovo zakotvený zámer zastaviť činnosť mimovládnych neziskových organizácií financovaných zo zahraničia. Tzv. zákon o mimovládnych organizáciách z dielne SNS bol koncipovaný iba s cieľom mierne zvýšiť transparentnosť ich financovania podľa vzoru Maďarska, kde musia mimovládny zverejňovať mená svojich darcov

zo zahraničia a používať označenie „organizácia so zahraničným financovaním“. Samozrejme nejakým zastavením činnosti politických mimovládok na Slovensku nemá táto ľahučká kozmetická úprava vôbec nič spoločné.

Príčina tejto rozporuplnosti medzi proklamovanými programovými zámermi a nedostatočnou mierou ich praktického napĺňania, kedy vláda vedome koná v prospech vedenia EÚ a NATO aj za cenu „uťahovania opaskov“ a na úkor slovenských občanov, jednoznačne spočíva v podriadenej pozícii a vysokej miere servilnosti súčasnej vládnej koalície voči Bruselu a Washingtonu. Hlavným dôvodom toho, že vládna koalícia koná takto v rozpore s vlastným programom je predovšetkým takmer existenčná závislosť slovenskej ekonomiky na bruselských dotáciách a strach ohroziť prísun financií z EÚ a zapríčiniť svojim konaním eventuálne uplatnenie finančných sankcií EÚ voči SR alebo vyvolanie nevôle u USA.

KSS vyjadruje jednoznačný nesúhlas s doposiaľ vykonávanou politikou súčasnej vládnej koalície. Za súčasných podmienok nemožno nijako navrátiť štát-

ČR. Nyní tuto praxi může posílit ještě nově vzniklá stranická struktura hnutí „STAČILO!“.

Je naše strana dost silná, aby obstála i v této zkoušce? Zejména proto, že politická relevance KSČM je dnes opřena především o mediální prezentaci její předsedkyně Kateřiny Konečné. S předsedkyní stojí a padá vše.

A jaké odpovědi na tyto otázky obdrželi členové Ústředního výboru KSČM na jeho 11. zasedání 16. listopadu od vedení strany?

Bohužel, téměř žádné. S poukazem, že je třeba důvěřovat vedení strany. Někteří

členové poté v diskusi konstatovali, že **se tímto způsobem již delší dobu od roku 2021 ohýbají mechanismy rozhodování ústředního výboru.**

Nejsou dodávány včas nebo vůbec rozhodující písemné podklady. V této věci se straně dávaly závažné věci k diskusi a zároveň jsou v tom samém období učiněny vedením rozhodnutí, která toto rozhodnutí již předjímají. Jako bylo například právě založení nového volebního subjektu „STAČILO!“, a to již 10. října tohoto roku.

Navzdory nejasnostem na 11. zasedání ÚV KSČM zřetelně převážila podpora vedení strany ve prospěch projektu „STAČILO!“ Rozhodnutí bylo schváleno převahou 69 hlasů ze 76 přítomných členů ÚV KSČM. Vedení strany přislíbilo poskytnout další informace na 12. zasedání ÚV KSČM v prosinci letošního roku.

Redakce Dialogu věří, že se podaří překonat všechny uvedené obtíže a že se podaří využít co nejvíce předností tohoto nového politického uskupení. Bylo by to žádoucí, zásadní a komplexní východisko směrem ke změně zoufalých poměrů v našem státě a národě.

Současně však vyzýváme všechny komunisty k ostrážitosti a zejména vedení strany, aby měli na paměti, že zárukou politického úspěchu je pouze silná a akceschopná komunistická strana jako celek.

Redakce, 1. prosince 2024

nu suverenitu bez dostatočne silného sektora štátnej ekonomiky. Stav financií možno konsolidovať bez zbedačovania občanov. Ukončenie dodávok zbraní a munície do konfliktných zón musí byť okamžité a komplexné – žiaden materiál vojenského využitia zo Slovenska nesmie skončiť v rukách kyjevského režimu. Kto naozaj chce na Ukrajine mier, nedodáva tam ani zbrane, ani muníciu. Zastavenie činnosti mimovládnych neziskových organizácií financovaných zo zahraničia musí byť efektívne, konečné a nezvratné.

KSS sa kategoricky stavia proti tomu, aby Slovenská republika bola jednou z tých krajín, ktoré odpovedajú „jawohl“ na všetky požiadavky Bruselu a Washingtonu. Áno, Slovensko by sa malo odstrihnúť. Nie však od lacných ruských zdrojov a surovín, nie od velice výhodnej eurázijskej spolupráce. Malo by sa odstrihnúť od bezmocného a hlboko ponižujúceho vazalstva voči štruktúram v Bruseli a Washingtonu. A vydať sa vlastnou cestou európskej nezávislosti a suverenity.

Ústredný výbor

Komunistickej strany Slovenska

v Žiline, 9. novembra 2024